

שני מחזות

מאת: איציק אלוני

כל הזכויות שמורות

©

פרחים לפני הגשר עמוד 2

סתם יום של חול עמוד 35

פרחים לפני הגשר

הדמויות:

א.ב.	-	ישראל (צ'קולה)
א.מ.	-	רינה (טיגיסט)
ב.נ.מ. הבכור (חייל קצין).	-	יגאל (אדיסו)
ב.נ.מ. השני.	-	יעקב
בת.מ. הצעירה.	-	מרים
בע.ל.ת. מספרה.	-	אסתר
ב.ח.ו.ר.ה. ש.ב.א.ה. ל.ה.ס.ת.פ.ר.	-	סמך'ו'ית
ר.כ.ל.נ.י.ו.ת.	-	אָלֶם, קָלֶם וְתֵלֶם
מ.ח.ז.ר. ש.ל. מ.ר.י.ם.	-	שלומי
י.ו.ע.צ.ת. ח.י.נ.ו.ך.	-	דגנית
ס.ג.נ.י.ת. ש.ר. ה.ק.ל.י.ט.ה.	-	תַּרְגוּלִית (אולגה)
דוּד, עוֹלָה חֹדֶשׁ.	-	דְּרָבָבוּ
א.ש.ת.ו.	-	פְּרָצ'קוּ
ב.ת.מ.	-	אֶלְמִז

הערה: במקום שהגופן **כמתמ'י** - אמהרית.

מערכה ראשונה

תמונה 1

- המקום: מספרה, מוזיקה. אסתר - ספריית, עושה סדר במספרה והכול בריקוד.
- רינה: (נכנסת מאושרת. מדברת במבטא) שלום, אסתר... **מה יש?**
- אסתר: שלום, רינה, **מה יש?**
- רינה: בסדר... ואת?
- אסתר: בסדר, **שמי**, הגעת בדיוק לתור שלך.
- רינה: איזה מזל, אני בדיוק ממהרת... אני מרגישה שכל הזמן מסתכלים עלי.
- אסתר: אני נהנית כשמסתכלים עלי... את רוצה אֶת אותה תספורת כמו תמיד?
- רינה: לא, הפעם שיהיה משהו שונה שונה, **שונה שונה**.
- אסתר: את יודעת כבר איזו תספורת?
- רינה: לא יודעת, אבל אני רוצה, משהו מיוחד **מיוחד**.
- אסתר: מה השמחה?
- רינה: **מה?**
- אסתר: **מה השמחה?**
- רינה: אחותי, **כן, אחותי**... (מתחילה לבכות מאושר)
- אסתר: מתחנת? (רינה מוציאה קול בכי. אסתר מבינה כאילו שכן) מזל טוב.
- רינה: לא... (בוכה) אחותי ובעלה... (בוכה)
- אסתר: מתגרשים?
- רינה: חס וחלילה... אחותי, בעלה והבת שלהם... מגיעים היום לארץ, **כולם מציצים**
היום לארץ... (בוכה)
- אסתר: ולמה את בוכה? את צריכה לשמוח.
- רינה: כל היום אני בוכה מהתרגשות, **כל היום**... (מביטה ברינה ומתחילה לבכות)
- אסתר: גם אני מתחילה להתרגש. (בוכה ומנגבת את הדמעות במגבת ונותנת לרינה את אותה מגבת לנגב את הדמעות) **תיקחי תיקחי** זה נקי...

- רינה: (בבכי) כל כך הרבה דמעות. תעשי לי תספורת יפה שתהיי לי בריאה. (מנגבת את הדמעות ומקנחת את האף) טוב, מספיק, באתי להסתפר לא לבכות.
- אסתר: שיהיה במזל טוב. **סוף הכול טוב.**
- רינה: את רואה, בסוף הם מגיעים אחרי כל השנים. הזמן עבר כל כך לאט, **טאף ...טאף**
- אסתר: זה באמת אירוע מיוחד.
- רינה: (פתאום נבהלת) אההה...
- אסתר: מה קרה?
- רינה: איפה הראי?
- אסתר: נשבר, מחר יגיע חדש.
- רינה: אלוהים, איך שנבהלתי, פתאום לא ראיתי אותי שמה, כאילו נעלמתי. נמחקתי.
- נמחקתי!**
- אסתר: (מתפקעת מצחוק) לכולם זה קורה... חבל שאין כאן מצלמה נסתרת.
- רינה: איך זה קרה?
- אסתר: בטעות המנקה הרימה כיסא וטראח שברה את המראה. **המראה נשמרה**
לרסיסים, אוי ואבוי... (נותנת לה חוברת) הנה, תבחרי לך תספורת.
- רינה: (תוך כדי עיון) תראי את זאת? איזו מגעילה? בחיים אני לא אלך ככה. ואת זאת... מה יש כאלה שמסתפרות ככה? גועל נפש, באמת **טאף טאף.**
- אסתר: כן, יש כל מיני טיפוסים. פה בארץ יש פרצופים שונים, **שונים ושונים.**
- רינה: בושה וחרפה. (מדפדפת) את יודעת מה? תעשי לי קצת מזה, קצת מזה וקצת מזה.
- אסתר: היום, רינה, אני אעשה לך מה שתרצי... יש לך שיער יפה ומיוחד, קל לספר אותו.
- רינה: תמיד את אומרת לי את זה.
- אסתר: סימן שזה נכון. (עובדת בקדחתנות)
- רינה: (אחרי פאוזה) מה שלום החבר שלך?

- אסתר: נפרדנו מזמן.
- רינה: למה מה קרה? הוא דווקא היה נחמד.
- אסתר: מאיפה את מכירה אותו?
- רינה: את לא זוכרת שראיתי אתכם פעם יחד בקפה?
- אסתר: (לרגע מנסה להיזכר ואז פתאום) יה, נכון, אבל זה היה מזמן.
- רינה: אז למה את **נפרדת** ממנו?
- אסתר: הוא לא כיבד אותי כמו שצריך לכבד חברה. כל מה שהיה לו בראש זה רק לגעת בי, (מדגימה על רינה) ככה ככה כל הזמן ואני לא רציתי. בחיים אני לא אתן לבחור לגעת בי. רק לבן אדם רציני עם כבוד ושידע גם לכבד אותי ואז תאמיני לי אני אדע אם זה הבחור שאתו ארצה להתחתן.
- רינה: טוב עשית. ואין חדש?
- אסתר: לא.
- רינה: בחורה טובה, יפה וחכמה כמוך שתהיה בלי חבר?...
- (לאחר פאוזה) יש לי מישו מיוחד בשבילך.
- אסתר: תודה, אני רוצה קצת שקט וחוזן מזה אני יכולה למצוא לבד.
- רינה: בגילך היו לי כבר שני ילדים.
- אסתר: טוב שם באתיופיה זה אחרת, פה יש זמן.
- רינה: לזה יש זמן, אבל לא לדברים אחרים. בארץ אין זמן ואין סבלנות לשום דבר, (בקול) איי!
- אסתר: מה קרה?
- רינה: משכת לי בשיער כל כך חזק שכמעט יצאו לי העיניים.
- אסתר: מצטערת, **אא התכוונתי!** השיער שלך כל כך מסולסל שקשה לסרק אותו.
- רינה: אפשר לחשוב שיש לך שיער חלק חלק, נהיית פרנג'ית. {צוחקות}
- אסתר: מתי אחותך מגיעה?
- רינה: (בקול בכיני) בערב... הם...

- אסתר: עוד פעם את מתחילה לבכות?
- רינה: (מפסיקה לבכות) אני לא בוכה.
- אסתר: כל המשפחה נוסעת לבן-גוריון?
- רינה: (עוברת לקול רגיל) כאילו שאת לא יודעת איך זה אצלנו האתיופים.
- אסתר: (הספרית עובדת בקדחתנות, אחרי שתיקה) היום תהיה לך תספורת מיוחדת.
- רינה: אני מקווה, כי אני לא רואה אותי שמה ואני לא רואה מה את עושה שמה. *אני' מידויט feק.*
- אסתר: בסוף תראי בראי הקטן... (עובדת בקדחתנות)
- רינה: (לאחר שתיקה קלה) אני מרגישה... שאת גוזרת לי יותר מדי.
- אסתר: אני מסיימת וכבר מראה לך... את תראי איזו הפתעה... (מגישה לה ראי קטן)
- רינה: (מביטה במראה ונכנסת לשוק, לאחר זמן מה צורחת) אההה...
- אסתר: מה קרה? *מה קרה?*
- רינה: *מה עשית לי... מה עשית לי...*
- אסתר: את רצית קצת מזה, קצת מזה וקצת מזה וזה מה שיצא מזה.
- רינה: איך אני אצא מזה? איך אני אפגוש את אחותי ככה? איך אני אלך ככה לבן-גוריון? אחותי רק תראה אותי תברח בחזרה לאתיופיה.
- אסתר: לדעתי זה יפה ומודרני.
- רינה: אני צריכה מודרני? איך אני אסתובב ככה? איזה בושות איזה בושות. אפילו בעלי יחשוב שאני מישהי אחרת.
- אסתר: אז יופי, תני לו לחשוב שיש לו אישה חדשה.
- רינה: זה בכלל לא מצחיק. תעשי משהו.
- אסתר: אין מה לעשות.
- רינה: אפשר להדביק בחזרה, לחבר צמות, משהו...
- אסתר: במצב שלך זה בלתי אפשרי, אין מה לעשות. את יודעת מה? אל תשלמי לי וזהו.

רינה: *אכרה*, חשבת גם לקבל כסף על הבושות? להוסיף בושה על בושה? (לקהל)
תראו אותה, להוסיף בושה על בושה?

{לבמה נכנסת סמרוו'ית}

סמרוו'ית: שלום... (רואה את רינה ונבהלת) אהההה... שד... ראיתי שדה... שדים, שדים...

*{רצוי אפקט כשסמרוו'ית רואה את רינה וצועקת בבהלה, שיער ראשה יעמוד ויזדקר מפחד. כל גופה ירעד כאילו חטפה זרם חשמלי ורק אחר כך היא בורחת החוצה בצעקות לצד השני של הבמה. רינה נבהלת מהבהלה של סמרוו'ית ומתחילה לקפץ מרוב פחד עד שסמרוו'ית יוצאת}

רינה: (בקול קצת בכיני) את רואה? כולם חושבים שאני שדה.

אסתר: (מרגיעה) אני ממש מצטערת. אבל אני אומרת לך שזה יפה ומתאים לך, תשאלו אפילו את כולם. (פונה לקהל) נכון שזה יפה? (לא משנה מה שהקהל יענה לאסתר היא בכל זאת תגיד) את רואה?

רינה: *אלוהיט, מה אני אעשה?*

אסתר: תמיד כשיש תספורת חדשה חושבים שזה נורא. אבל כשמתרגלים נהנים.

רינה: זה הבעיה שאין לי זמן להתרגל. (רואה **כובע** ולוקחת אותו) או...

אסתר: מה את עושה?

רינה: אני מתביישת לצאת עם התספורת הזאת, כשהשיער יגדל אחזיר לך אותו.

אסתר: זה דווקא מתאים לך... (מסדרת לה את הכובע) את יכולה לקחת אותו במתנה.

רינה: תודה, אבל אני אחזיר לך אותו. (אסתר רואה את הראי הקטן עדיין בידה של רינה ולוקחת אותו. מתבוננת בראי) להתראות, אני כבר מאחרת, *כא הספקתי* *כאום היוט*. (כמעט בפתח הדלת חוזרת ולוקחת את הצעיף שלה שהיה מונח על שולחן הספרית) סליחה... זה שלי... (יוצאת)

אסתר: להתראות וסליחה.

{אסתר מפעילה טייפ ורוקדת ריקוד אתיופי. לאחר זמן קצר סמרוו'ית מציצה פנימה מאותו מקום שברחה. אסתר רואה אותה ועוצרת את המוסיקה}

אסתר: אני רואה אותך, סמרוו'ית...

סמרוו'ית: היא הלכה?

אסתר: מי?

סמרוו'ית: השדה.

אסתר: כן.

סמרוו'ית: תודה לאל. אפשר להסתפר?

אסתר: כן, בטח. שבי.

אסתר: אני רואה שחזרת אחרי כל הבושות שעשית לי.

{ סמרוו'ית יושבת, פתאום לא רואה את עצמה בראי נבהלת ופורצת בצעקה }

אסתר: מה קרה?

סמרוו'ית: איפה אני? אני לא רואה אותי שם? יש פה שדים, (בורחת החוצה בצרחות)

אני נעלמתי, *נעלמתי. נעלמתי...* הצילו הצילו...

{ אסתר צוחקת, מפעילה את הטיפ ורוקדת. האור יורד }

תמונה 2

רחוב. רינה, מסירה את הכובע, מוציאה ראי קטן מהתיק ובוחנת את התספורת.

תמונה 3

רחוב. בצד השני הרכלניות: אָלם. תָּלם וקָלם. שלוש רכלניות מצחקקות. לרוב מדברות אמהרית ועברית במבטא חרפי.

אלם: (רכלנית) לא השאירה לה שיער... עשתה לה קרחת.

קלם: (רכלנית) זה בכלל לא מתאים לה, *זה מאצ'יף.*

תלם: (רכלנית) מזל שהיה כובע בסביבה... *שיכסה את המושת...* (מצחקקות)

רינה: (לעצמה בציניות) מודרני.

קלם: היא באמת נראית כמו *עֵדָה*.

אלם: שקט! הבן שלה מתקרב. *נראה מה הוא י'די...*

קלם: הוא לא יכיר אותה, *מא! נסתתך...*

{ הן מפנות את גבן ורק עיניהן מביטות לכיוון המפגש של הבן והאימא.

{ ולאט לאט נעלמות בהמשך }

תמונה 4

רחוב. נכנס יעקב, בנה של רינה, כשהוא מכדרר בכדור ומקפיץ אותו.
לא מביט באמו.

יעקב: (מרוכז בכדור) היי, אימא.

רינה: לאן אתה חושב שאתה הולך?

יעקב: את נראית ממש שיגעון, אימא, יפה וצעירה יותר מתמיד.

רינה: אתה באמת חושב? או שאתה סתם מתחנף ורוצה ממני משהו?

יעקב: אסור כבר לתת לך מחמאה?

רינה: אתה בכלל הסתכלת עלי?

יעקב: אימא, אני רואה אותך כל הזמן...

רינה: איך אתה יכול לראות אותי כשאתה לא מסתכל עלי, יש לך עיניים מאחור?
בעצם תמיד היו לך עיניים מאחור.

יעקב: (עוצר את הקפצת הכדור) אימא, זה מהכדורגל, בכדורגל אני לומד להסתכל
כמה מהלכים... (מסביר) מספר מהלכים קדימה, את מבינה?

רינה: כמה מהלכים קדימה?

יעקב: כן, כמה צעדים קדימה, את לא מבינה?

רינה: (בציניות) אתה חושב שאימא שלך מטומטמת נכון? ... עכשיו תגיד לי, אם אתה
יודע להסתכל כמה צעדים קדימה, למה אתה לא שואל את עצמך לאן אתה
הולך? אתה יודע שעוד מעט אנחנו נוסעים לשדה התעופה בן גוריון?

יעקב: יו' שכחתי, ברח לי מהראש.

רינה: עכשיו תעשה כמה צעדים אחורה ולך הביתה להתכונן, **מהר מהר...**

יעקב: אבל אני הבטחתי להגיע לאימון וחוז' מזה יש עוד הרבה זמן עד שהמטוס ינחת.

רינה: אתה לא מתבייש? הפכת לחוצפן כמו הישראלים.

יעקב: טוב אז אני אלך לאימון רק לשעה אחת.

רינה: צריך להתכונן עכשיו.

יעקב: יש עוד יותר ממש שעות.

- רינה: צריך להתכונן עכשיו אמרת.
- יעקב: לוקח לי דקה להתכונן, מה אני אעשה בשאר השעות?
- רינה: אין מספיק זמן וצריך להתכונן.
- יעקב: אז רק לחצי שעה בחיידך.
- רינה: (תוקעת בו מבט חד).
- יעקב: אז לעשר דקות.
- רינה: אתה לא מבין עברית? אני אגיד לך באמהרית: *צריך להתכונן לפני - אל...*
- יעקב: (קוטע אותה באמצע) ...אל תדברי באמהרית, אני אלך להגיד למאמן שאני לא בא לאימון, שלא יחשוב שהברזתי ויזרוק אותי מהקבוצה.
(לעצמו) בשש שעות אפשר לטוס לאנגליה ולראות משחק של מנצ'סטר יונייטד... (יוצא)
- רינה: ותעשה את זה מהר, אין זמן לבן-גוריון, אני מחכה לך בבית.

תמונה 5

דכלניות רחוב.

- אלם: שלום טיגסט.
- רינה: (מסתכלת על אחת שאומרת את שמה) שלום, אָלם, קָלם וְתָלם.
- אלם+תלם+קלם: אני קלם, היא תלם, אני אלם, היא קלם וכו' (נוצר בלבול) הבנת, טיגסט?
- קלם: (מתקנת את אלם) עכשיו קוראים לה רינה. שלום, רינה, מה נשמע?
- אלם: את נראית אישה חדשה. *חדשה חדשה.*
- תלם: כל כך צעירה ויפה, בחיי חשבתי שאת הבת שלך.
- אלם: בשעה טובה ומוצלחת.
- תלם: עושים מסיבה?
- רינה: בטח.
- קלם: מתי?

- רינה: בערב.
- אלם: מזמינים הרבה?
- רינה: מסיבה משפחתית קטנה בינתיים, צנועה. אני ממהרת הביתה. להתראות.
- אלם: כדאי לך למהר, כי שמענו שהיועצת החינוכית מבית הספר של מרים נמצאת כבר בדרך לבית שלך.
- רינה: הילדה ירדה בלימודים בזמן האחרון.
- אלם: בטח שהיא תרד בלימודים, בגלל שיש לה חבר.
- רינה: אלוהים ישמור...
- קלם: אתמול ראינו אותם מחזיקים ידיים.
- רינה: אוי... שתיפול לה היד...
- תלם: הוא גם מעשן.
- רינה: שיישרף באש הגיהנום. הוא מהשכונה?
- אלם: יש לו עגיל בגבה...
- קלם: גם באוזניים...
- תלם: וגם בלשון...
- רינה: אני לא יכולה לשמוע יותר... *אלוהים ישמור*.
- קלם: והרבה ג'ל וצבע פסים על השיער.
- אלם: וגם שיער ראסטות, קוקיות....
- רינה: אני אעשה ממנה קוקו.
- אלם: הוא בא מפנימייה.
- רינה: מספיק, אני לא יכולה לשמוע יותר! אתם תראו מה שאני אעשה לה. את הראש
אני... *אורי? זה מהכתפיים... טוב תודה רבה*.
- { יוצאת עצבנית }
- קלם: (בהתרגשות) אני מתה לראות את זה.
- תלם: אתן חושבות מה שאני חושבת?

אלם: קדימה לדרך... רגע רגע! תראו מי מתקרבים אלינו. מדברים על החמור והחמור מופיע. (למצוא גם פתגם באמהרית)

קלם: איפה הם? אני לא רואה אותם.

אלם: *עס, את לא רואה?*

קלם: מה זה, כל יום הם נפגשים?

אלם: איזה מזל יש להם שהאימא שלה הלכה בדיוק בזמן.

קלם: חבל שהאימא שלה הלכה.

תלם: חבל שאנחנו לא כפולות, היינו יכולות להיות בשני המקומות בו זמנית. גם פה וגם שם.

קלם: בואו נלך לכיוון שלהם, שלא יחשדו שאנחנו עוקבות אחריהם ואחר כך הולכות לרכל.

אלם: אנחנו לא רכלניות אנחנו סקרניות. *חס וחלילה רכלניות.*

{הן חוצות לעבר הזוג. באותו רגע נכנסים לבמה שלומי ומרים, הם מחזיקים ידיים, אך ברגע שרואים את הרכלניות ממהרים להרפות. הרכלניות והזוג מחליפים ברכות, הרכלניות ממהרות לעבור לצד השני ומסתרות שלא ירגישו בהן. הזוג נעצר ושלומי מוודא שהרכלניות נעלמו. מפעם לפעם הרכלניות מציצות ומגיבות תגובות קצרות בעברית ואמהרית}

שלומי: ראית איזה מבטים תקעו בנו?

מרים: כמעט ויצאו להן העיניים. (צוחקת ופתאום מפסיקה) עכשיו ירצו לספר לאימא שלי... זה מה שחסר לי... גם ירדתי בלימודים ובטח ראו אותנו מחזיקים יד ביד ויוסיפו עוד תבלינים.

שלומי: בשביל זה אני אומר, שכדאי לך לחשוב ברצינות לבוא לפנימייה. זה מה זה כף.

מרים: ההורים שלי לא יתנו לי, אני מכירה אותם.

{ שלומי מוציא סיגריה }

מרים: השתגעת, מה אתה עושה!?

שלומי: הם הלכו, לא?

מרים: זה רק נדמה לך, הן נמצאות בכל מקום.

שלומי: את יודעת, שם בפנימייה, אין רכלניות. אף אחד מההורים לא אומר לך מה לעשות. מעשנים בלי פחד. את מרגישה שאת חופשיה ולא בכלוב, כמו ציפור, עושה מה שאת רוצה. אין שיעורי בית. מלא אוכל. מלא בנים ובנות ויש כל מיני חוויות, טיולים, חוגים, צחוקים בלילות, מסיבות, קבלת שבת.

מרים: ואיך הייתה רמת הלימודים שלך לפני הפנימייה?

שלומי: האמת? לא ברמה כל כך טובה, אבל מה זה משנה, בפנימייה אני ברמה טובה מאוד והיום אני עם ביטחון ואני יכול לעבוד בכל מקצוע שאני רוצה.

{הרכלניות בצד. הזוג לא מרגיש בהן}

אלם: מה אתה כבר יכול להיות?

תלם: מנקה רחובות.

קלם: זבל, זבל תנקה.

אלם: אולי פחה שחותך את היד.

קלם: נהג משאית ששובר את הגב.

תלם: פועל פשוט, פועל שחור, זה מה שתהיה.

מרים: אני מצטערת, שלומי, אני לא מסתכלת למטה, אני רוצה לבנות את עצמי ולהגיע יותר למעלה.

שלמי: מי שרוצה להיות יותר מדי למעלה יכול ליפול יותר מדי למטה, והנפילה מלמעלה תהיה ארוכה, חזקה וכואבת.

מרים: ומי שפוזד לטפס למעלה ומסתפק להיות למטה אז הוא חי למטה כל החיים שלו ואין לו לאן ליפול, רק מתחת לאדמה... בזבל.

שלומי: את מבלבלת אותי...

רכלניות: חכמה, תשובות יפות. הוא מטומטם, לא מתאים לה.

שלומי: אז את תדברי עם ההורים שלך? כן או לא?

מרים: אני בחיים לא אצליח לשכנע אותם, במיוחד לא את אבא שלי... אולי תחזור אתה לעיר וזהו?

שלומי: נראה לך שאני אוותר על הפנימייה? מה יש לי בחוץ, חוץ ממך?

מרים: זה לא מספיק?

- שלומי: ומה אם ניפרד? מה יצא לי מזה? אני אצא קירח מכאן ומכאן.
- מרים: אתה מנהל איתי חשבונות? (תגובת הרכלניות באמהרית)
- שלומי: תבטיחי לי שלפחות תנסי לדברי עם ההורים שלך ותנסי לשכנע אותם.
- מרים: לידיעתך אני כבר דיברתי על זה עם היועצת החינוכית בבית הספר והיא רוצה קודם לדבר על זה עם ההורים שלי.
- שלומי: זה כבר נשמע טוב.
- מרים: עכשיו אתה מבין שגם אני רוצה.
- שלומי: אז אפשר לקבל נשיקה על החשבון?
- {תגובת הרכלניות באמהרית}
- מרים: אתה כל הזמן עושה לי חשבונות.
- שלומי: אחת קטנה.
- מרים: לא.
- שלומי: אחת קטנה אף אחד? *אף אחד? לא...*
- מרים: *אכרה*, אתה חושב שאם אתה אומר את זה באמהרית אז תקבל?
- שלומי: A little kiss
- מרים: גם באנגלית לא יעזור לך. (צוחקת ועונה בשלוש שפות) לא, No, *אף...*
(שלומי מסמן נשיקה קטנה) השתגעת? אתה חושב שהרכלניות לא מציצות בנו עכשיו?
- שלומי: אני לא רואה אף אחת.
- {תגובת הרכלניות באמהרית}
- מרים: אבל הן רואות אותנו. אלה יש להן עיניים בכל מקום. אם אתה רוצה שנמשיך להתראות, אז כדאי שאני אלך לפני שההורים שלי יחשדו ולא יתנו לי לצאת בחיים.
- {שלומי מפריח לה נשיקה. בצד השני שומעים תגובה קולית של הרכלניות}
- שלומי: אני כבר אצלצ' אלייך, ביי. (יוצא מאוכזב)
- מרים: ביי... (יוצאת לכיוון אחר)

תמונה 6

רכלניות רחוב. שלוש הרכלניות נכנסות לבמה בריצה ועוקבות אחרי מרים.

- אלם: היא הסתובבה לשם, בואו אחרי, **מה מה...**
- תלם: ראיתן איזה נשיקות התנשקו?
- קלם: בשפתיים, נשיקות צרפתיות...
- תלם: ואיזה חיבוקים וליטופים, לא רצתה להיפרד ממנו.
- אלם: נדבקו כמו דבק מגע, לא יכלו להיפרד. אחרי, **קדימה אחרי!** לא משם! בואו, יש לי קיצור דרך...
- קלם+תלם: יש שם תצפית טובה?
- אלם: מאוד.
- אור יורד.

תמונה 7

סלון בבית. מרכז במה. על הספה שוכב האבא צ'קולה. רינה נכנסת.

- רינה: (בקול) ישראל, ישראל תקום. (אין תגובה מצידו)
צ'קולה תקום.
- ישראל: **מה קרה?**
- רינה: למה נרדמת?
- ישראל: חיכיתי וחיכיתי עד שנרדמת.
(נועץ בה מבט ממושך)
- רינה: מה?
- ישראל: אסור לי להסתכל עלייך?
- רינה: אם אתה רוצה להגיד משהו, אז תגיד.
- ישראל: (חיוך שובבי) אני לא רוצה להגיד כלום.
- רינה: את המבטים האלה אני מכירה אותם טוב מאוד. כדאי שתפסיק עם זה.
- ישראל: את נראית יותר צעירה או שאני חולם?

- רינה: צ'קולה! מה קרה לך?
- ישראל: את נראית כאילו אישה אחרת.
- רינה: ואתה בטח מרוצה.
- ישראל: כן, למה לא?
- רינה: (בכעס) אתה בוגד בי, איתי?
- ישראל: לא, מה פתאום, אף אותה אף.
- { רינה מביטה בו, לא מבינה את כוונתו }
- ישראל: **את אותה את** אז מה זה משנה? (מתקרב אליה)
- רינה: מה אתה הולך לעשות?
- ישראל: רוצה לגעת בך, לבדוק מה עשו, **איך צ'קולה... צ'קולה, לא כ'קולה**. (בודק)
- רינה: בחיך, צ'קולה, מה אתה בודק אותי עכשיו? אני כולי נרגשת ונסערת בגלל אחותי ואתה מוצא זמן להתרגשויות אחרות?
- ישראל: אנחנו אוהבים, לא?
- רינה: בסדר אוהבים, אבל לא עכשיו באמצע היום. הילדים צריכים להיכנס בכל רגע.
- ישראל: בחיי שאת נראית טוב.
- רינה: ואתה מוכן לבן-גוריון?
- ישראל: בטח, תראי...
- רינה: לפחות תסדר טוב את החולצה בפנים. (פותחת לו את החגורה ואת הכפתורים. הוא נהנה עם ידיים מורמות למעלה)
- { נכנסת מרים }
- מרים: אימא, או...פס סליחה. (רוצה לצאת)
- רינה: בואי הנה, בואי הנה.
- מרים: תמשיכו בשלכם אני לא רוצה להפריע.
- { רינה מרפה מהמכנסיים של בעלה והם נופלים למטה. הוא ממהר להרים אותם }

- רינה: בואי, תתקרבי, את לא מפריעה. מה שראית זה לא מה שראית, זה משהו אחר לגמרי. (לצ'קולה) מה אתה עומד? תתלבש.
- מרים: אני רציתי לדבר אתכם.
- רינה: את רצית לדבר אתנו? אַרְרָה (מילת גישור), אנחנו רוצים לדבר אתך. איפה הסתובבת כל היום?
- מרים: (שותקת)
- רינה: איפה הסתובבת כל היום?
- מרים: (שותקת)
- רינה: את רוצה שאני אוציא את הגרון? *איפה הסתובבת כל היום!*
- מרים: אצל חברות.
- ישראל: (לרינה) *קצת בעדינות, אל תהיי קשה אליה.*
- רינה: אצל איזה חברות?
- מרים: אצל הרבה חברות.
- ישראל: (לרינה) *ככה זה בארץ כל היום אצל חברות.*
- רינה: (לישראל) *אולי תיתן להבין מה קורה אתה?*
- (למרים) ולמה כל ה"הרבה" חברות שלך צלצלו בטלפון הרבה פעמים כל היום וחיפשו אותך?
- מרים: טוב, אז אין לי מה להגיד לך.
- רינה: לי יש מה להגיד לך. את כל היום מסתובבת עם הבחור מהפנימייה, נכון?
- מרים: (לא עונה)
- ישראל: (קופץ כנשוך נחש) איזה בחור?
- רינה: *את כל היום מסתובבת עם הבחור מהפנימייה, נכון?*
- ישראל: *תצני לאימא שלק מידי!*
- מרים: כן.
- ישראל: כן מה? כן היית? או כן לא היית?

- מרים: כן. הייתי.
- רינה: הוא נגע בך?
- מרים: מה זאת אומרת נגע בי?
- ישראל: נגע זה נגע! אז הוא נגע או לא נגע? *נא אלא נא?*
- מרים: נגע.
- רינה: (צועקת. היא חושבת שקיימו יחסים) אה... מה נעשה עכשיו?... היא בהריון...
היא בהריון... היא בהריון... (מתעלפת)
- ישראל: תביאי מים מהר.
- { מרים רצה מהר להביא מים, בינתיים ישראל לרינה רוח להעיר אותה.
בקצה הבמה: הרכלניות מציצות לרגע אחד, מסמנות על גופן תנועת הריון,
מצחקקות ושבות להסתתר.
- { מרים חוזרת עם מים. הם מרטיבים את פניה של רינה מתעוררת מעלפונה }
- מרים: אימא, זה לא מה שאת חושבת. תירגעי, אתם כולכם מתוחים, תירגעו, אוף.
- ישראל: (כמזהיר) תגידי מה הוא עשה לך. *איפה הוא נא נא?*
- מרים: הוא בסך הכול החזיק לי את היד. אני נשבעת שלא יותר מזה ואל תעשו מדבר קטן עניין גדול.
- רינה: כל אסון גדול מתחיל מדבר קטן.
- ישראל: את לא יוצאת אתו! לא רואה אותו יותר! ולא מדברת אתו! אפילו לא בטלפון...
אט הוא נא נא את נא נא.
- { צלצול בדלת. מרים פותחת את הדלת ונכנסת היועצת החינוכית, שמדברת
להורים באיטיות. היא חושבת שהם לא מבינים עברית }
- דגנית: שלום, מרים, שלום לכולם. שמי דגנית. אני מקווה, שאני, לא מפריעה...
רינה: (מחקה אותה) לא, בבקשה. תיכנסי.
- דגנית: (מושיטה יד לישראל) נעים מאוד, שמי דגנית, אני, היועצת, החינוכית.
- ישראל: (מדבר כמוה לאט) שלום, גנית, אני, צ'קולה...
דגנית: נעים, מאוד, מר, שוקולד.

- ישראל: אני ישראל. רוצה, אינג'ירה?
- דגנית: (מצחקקת) אה... לא תודה... אפשר, לשבת?...
(מתיישבת ללא אישור בקצה המושב, ומדברת לאט מאוד ומסבירה גם בעזרת הידיים)
- אני, באתי, בקשר לתלמידה, מרים, הבת שלכם, היא, מאוד רוצה, ללכת...
לפנימייה, הבנתם? לפנימייה.
- מרים: את יכולה לדבר איתם רגיל. הם לא מטומטמים.
- דגנית: או לא, (בולעת את רוקה) בחיים לא חשבתי כך. אתם לא חושבים שלרגע אחד עלה על דעתי שאתם כאלה פרימיטיביים או משהו כזה...
- ישראל: היא לא תלך לפנימייה, לא! וזהו! (פוסק והולך מדגנית)
- דגנית: את זה בדיוק רציתי לדעת, מדוע לא? (הולכת אחריו) תבין, מר צ'קולה, זאת ההזדמנות שלה. זאת יכולה להיות לה חוויה נפלאה לכל החיים. שם לומדים הרבה דברים, פוגשים הרבה חברים חדשים ועושים הרבה מעשים שפה לא יכולים לעשות.
- ישראל: היא תישאר פה ליד אבא שלה וליד אימא שלה. (הולך ממנה)
- דגנית: (אחריו) אולי אתם לא יודעים, היא גם ירדה מאוד בלימודים, מר שוקולד...
- ישראל: (בתקיפות) צ'קולה! ישראל!
- דגנית: סליחה, מר ישראל צ'קולה, עם רמת הציונים שיש לה עכשיו, שם היא תהיה תלמידה מצטיינת. ירדה בלימודים?... אז ירדה קצת, לא קרה שום אסון.
- רינה: ירדה בגלל שהיה לה חבר.
- ישראל: אבל עכשיו אין לה חבר והיא תעלה... כמה ירדה בלימודים?
- דגנית: (מוציאה מהתיק את המבחנים) הנה, בבקשה... במתמטיקה 4 יחידות 80.
- ישראל: (פונה למרים) מה קרה 80? למה רק 80 למה לא 100? (מסמן לה כאילו אומר: חכי ותראי מה אני אעשה לך יותר מאוחר)
- מרים: אבא, 80 ב-4 יחידות זה מצוין.
- ישראל: לא! 80 זה 80 ו-100 זה מצוין, אני רוצה רק 100 בכל היחידות.
- דגנית: תסלח לי, מרים צודקת מאוד. 80 זה ציון גבוה מאוד. בין הראשונים בכיתה.

- ישראל: לא, הראשון זה 100 אחוז. אני רוצה 100 אחוז מתוך 100, בכל היחידות.
- דגנית: הציון בספרות יש לה 85, בהיסטוריה 75 ובהבנת הנקרא 60. טוב, היא חולמת קצת, אבל לא נורא, אפשר לחיות טוב מאוד עם זה. בקיצור, אמנם היא ירדה מהשליש הקודם, אבל הציונים שלה עדיין גבוהים וזה בהחלט מספיק בשבילה. אם היא תסיים את התיכון עם ציונים כאלה, היא בהחלט תוכל להתקבל לכל מקום עבודה, כמו לסופרמרקט, וכידוע לכם, מדינתנו הקטנה זקוקה לידיים עובדות, לפועלים במפעלים השונים שימנעו הבאת פועלים זרים. אני בטוחה שהיא תצליח למצוא עבודה, לכן אני אומרת שהציונים האלה בהחלט מספיקים לה, היא התקדמה מספיק.
- ישראל: זה מספיק לך, אבל לא לנו. (בזלזול) *זאת היוצאת החינוכית fe?*
- רינה: מרים שלנו תלמד באוניברסיטה.
- דגנית: בהחלט-בהחלט...
- ישראל: מרים שלנו תצליח יותר מאתנו.
- דגנית: מעל לכל ספק.
- מרים: אמרתי לך שאי אפשר לשכנע אותם. וחוז' מזה אני כבר לא רוצה ללכת לפנימייה.
- רינה: אנחנו לא צריכים שכנוע. מרים תלמד פה ולא תלך לפנימייה, והיא תהיה רופאה.
- ישראל: ומעכשיו היא לא תצא מהבית והיא תקבל רק מאה אחוז. הכול מאה מתוך מאה. והיא תהיה רופאה פסיכולוגית. הבנת דג-דגנית?
- דגנית: דגנית. טוב אני רואה שאין טעם להמשיך ולנסות לשכנע אתכם. נותר לי רק לאחל לכולנו בהצלחה. היה נחמד להכיר אתכם. להתראות. אני כבר אדווה למנהל בית הספר. (יוצאת. חוזרת עם צחוק מבוכה) אההה... כמעט שכחתי, מרים, אל תשכחי להביא מחר 100 שקלים לטיול השנתי של שלושה ימים.
- ישראל: אין טיול. היא תטייל בספרים שלה.
- דגנית: טוב יכול להיות שהטיול יתבטל בגלל המצב הביטחוני. טוב, אז שלום.
- { דגנית הולכת לדלת ובדיוק יעקב נכנס. הם אפילו מחליפים ברכת שלום. דגנית יוצאת. כולם מביטים ארוכות ביעקב }
- יעקב: מה? מה אתם מסתכלים עלי ככה? אני נשבע שלא עשיתי כלום בבית-הספר.

- מרים: תירגע, היועצת באה בשבילי.
- רינה: שיעורים עשית כבר?
- יעקב: אין לי.
- מרים: אף פעם אין לך שיעורים?
- יעקב: כשיש, אני מספיק לעשות בכיתה ואת החומר אני יודע כי אני מתרכז ומקשיב.
- מרים: אתם נטפלים רק אלי... אתם תראו כשיגאל יבוא מהצבא, אספר לו הכול.
- רינה: יגאל התקשר בזמן שהייתי במספרה?
- ישראל: היו טלפונים רק למרים.
- רינה: (ליעקב) לך להתכונן כי אנחנו כבר צריכים לצאת.
- יעקב: יש עוד הרבה זמן. ואם יגאל יגיע יותר מאוחר ולא יראה אף אחד בבית?
- רינה: אנחנו נצא לבן-גוריון ונחכה שם ואל תדאג לו, הוא לא ילך לאיבוד. הוא יודע בדיוק מה לעשות. *אָק אַהתכונן, אַנחנו נאחר פּאַלפּ.*
- יעקב: טוב. (יוצא)
- רינה: (מדמיינת) אני מנסה לראות אותם ככה... יורדים מהמטוס... נוגעים באדמה... מנשקים אותה... ואני כבר מרגישה בדיוק מה שהם ירגישו... (בוכה)
- ישראל: עוד פעם את בוכה? כמה דמעות יש לך?
- מרים: אימא, די... (מחבקת אותה) די לפני שגם אני אתחיל לבכות.
- ישראל: חבל שהקצין שלנו לא פה.
- מרים: אני בטוחה שהוא יגיע לחופשה מיוחדת.
- ישראל: אי אפשר לדעת עם המצב בארץ.
- יעקב: (נכנס מרוצה) אני מוכן.
- ישראל: אם אתה מוכן, כולם מוכנים. *אז קדימה, נאָק אַמן-טוריון.*
- אור יורד.

מערכה שנייה

תמונה 1 מערכה 2

סלון בבית. מוזיקה ברקע. כולם נכנסים בתנועות קלות של ריקוד.

ישראל: **איך הייתה הטיסה?**

דרבבו: מתרגשים כולם...

ברצ'קו: **תשע שנים לקח לנו צר עצמינו למטוס ובאנו לירושלים... כמה יפה ירושלים מהמטוס. כשהודיעו לנו במטוס אפשר לראות את ישראל, כולנו הלכנו לחלונות וראינו מלמעלה את ירושלים ואת כל הניצוצות של הזהב, ובכינו...**

יעקב: אבל איך הגעתם לסודן לפני תשע שנים? ספר קצת אקשן, על השודדים, הגנבים... רוצחים...

דרבבו: **הו, בני... אתה מחזיר אותנו הרבה שנים אחורה...**

(שותה, ובהדרגה נכנס לסיפור, ולאט לאט הוא חובה שוב את החוויות שעברו עליהם בדרך עד שהגיעו לארץ)

שבועות **הפכנו**... הלכנו והלכנו, בדרך רדפו אחרינו שודדים והתנפלו עלינו...

היו גם יריות והיינו בטוחים שאנחנו הולכים למות ולא נגיע לארץ הקודש.

בדרך סבלנו ממחלות והיו שמתו והיו שנרצחו... אבל הכי קשה היה **neifee**

היאם האחרונים... במשך שלושה ימים לא אכלנו ולא שתינו מים, ואלמז

על הגב שלי, היא הייתה חצי מעולפת. כל הדרך אני חושב רק על ירושלים ואני

אומר לאלמז: **תחזיקי מצמד**, תחזיקי מעמד. וברצ'קו מחזיקה אותי בבגד

שהיא לא תיפול... ואני קיבלתי מין כוח כזה, וחשבתי רק על ירושלים. **אנחנו**

כיוון הנכון, אנחנו בכיוון הנכון, אני צועק. ירושלים, ירושלים... בירושלים

מלא זהב ובנחלים זורם חלב, ושם אנשים הכי טובים שבעולם, רק צוחקים,

צוחקים כמוך אלמז. הם מאושרים ושם היהודים בני האדם הכי טובים שיש.

כשנגיע לירושלים לעולם לא יחזירו אותנו בחזרה לאתיופיה. שם, אלמז, חיים

רק יהודים, והארץ גדולה. **מלא יהודים**, מלא יהודים, יותר ממיליון כפרים,

כאילו שכל הארץ בית-כנסת אחד גדול וכולם שומרים מצוות ומדברים בשפת

הקודש ואוהבים את כולם. כולם עוזרים לכולם. אם מישהו בצרה, כולם עוזרים

לו. שם זה כפר אחד גדול-גדול, ושם תתחנני, אלמז, תוליד ילדים והם יהיו

יפים-יפים כמו ירושלים...

חבל שאבא שלי ואימא שלי לא יראו את ירושלים. את שומעת, אלמז, אבא

ואימא שלי מלווים אותנו מלמעלה. הם מלווים אותנו כל הדרך ולא מתעייפים.

גם לנו אסור להתעייף. הם מסתכלים עלינו מלמעלה וגאים בנו. אנחנו מגשימים את החלום שלהם... (מתרגש) חלום שחלמנו כל כך הרבה שנים... (שתיקה. בולע את רוקו) ואז לפני הגבול הסודני, אולי מאה מטר מהגבול, נפלתי והתעלפתי בלי כוחות...

(שתיקה)

כשהתעוררתי, אשתי ברצ'קו ואלמז היו לידי מפוחדות. הרמתי את הראש וראיתי מולי חייל סודני עם רובה ביד... (מדגים) הוא הסתכל עלינו, הרים את הנשק...

{ לבמה נכנס יגאל, קצין במשמר הגבול, בנס של רינה וישראל. עם כניסתו כל העולים בורחים ומסתתרים }

יגאל: שלום...?

רינה: יגאל... בן שלי... (הולכת אליו והם מתחבקים ומתנשקים)

ישראל: (מרגיע) זה הבן שלנו, יגאל. (מסביר) אדיסו, אתם לא זוכרים את אדיסו?

ברצ'קו: אדיסו? ... (ניגשת אליו נוגעת ומחבקת אותו) *אדיסו, אדיסו*. אם סבא וסבתא, היו, רואים אותך, לא היו, מאמינים, שאתה, בצבא ירושלים.

ישראל: הוא קצין גבוה בצבא. (מחבק את יגאל)

דרבבו: (ליגאל) אתה דומה לסבא שלך, בדיוק! (מתחבקים ומתנשקים)

יגאל: אלמז... (ניגש אליה והשניים מתחבקים. אלמז צוחקת)

ישראל: (פונה לעולים) אדיסו שלנו יהיה הרמטכ"ל האתיופי הראשון בישראל.

יעקב: ואני אהיה הטייס האתיופי הראשון.

רינה: (תוקעת בו מבט) גם ככה אתה מרחף באוויר.

ישראל: ומרים שלנו תהיה פסיכולוגית, או רופאת שיניים.

מרים: אבא, די, אתה נסחף.

ישראל: (שואל את יגאל) מה זה נסחף?

יגאל: (תרגום לאמהרית: "מי שמלפניו מתאור ופסעילות")

ישראל: כל זה במלה אחת?

יעקב: דוד, מה עם הסיפור?

- ישראל: (לדרבבו) **כן, מה עם המשק הסיפור?**
- דרבבו: אז החייל עמד, החזיק ביד אחת את הרובה והסתכל עלינו, ראה את אלמז ואלמז התחילה לצחוק וזה מה שהציל אותנו. החייל הוציא מימייה, נתן לנו לשתות ואמר: "אם הגעתם עד לכאן, מגיע לכם להמשיך הלאה". לכן אני אומר שתמשיכו לצחוק. הצחוק הוא נפלא, הוא יכול להציל אדם ממוות.
- ברצ'קו: **(מדברת חלק בעברית, חלק באמהרית, כך שיוצאת שפה בתוך שפה, מפעם לפעם ישראל יתרגם)** אני רציתי לנשק לו את הרגליים, אבל הוא לא הסכים. אמר לנו לקום וללכת לפני שיבואו חיילים אחרים והם לא יתנו לנו להמשיך. ואמר: "אל תסתכלו אחורה". אז על סף אפיסת כוחות, קמנו והתחלנו ללכת. בהתחלה הלכנו לאט כי פחדנו אולי שהוא משקר לנו והוא ירה לנו בגב, אך כשהרגשנו יותר בטוחים רצנו כל כך מהר, שאני בחיים שלי אפילו כשהייתי צעירה לא רצתי ככה. ככה עברנו את הגבול והגענו בשלום לישראל... אה, אבל זה היה לפני הרבה שנים...
- יגאל: אמא, אני רוצה לצאת להסתפר.
- רינה: יופי, ובאותה הזדמנות תחזיר את הכובע לספרית.
- יגאל: איזו ספרית?
- רינה: קוראים לה אסתר, בסוף הרחוב.
- יגאל: אבל זו מספרה לנשים בלבד.
- רינה: מספרת גם גברים. (מציעה לו את הכובע)
- יגאל: אימא, את לא מצפה ממני ללכת ברחוב עם כובע של אישה ביד. וחוץ מזה רק הרגע הגעתי.
- רינה: תעשה כניסה חדשה לפה.
- מרים: אתה רוצה שאני אלווה אותך?
- יגאל: אוקיי. אבל אני מיד חוזר.
- רינה: הנה קח שקית ניילון שאף אחד לא ידע מה יש בפנים.
- רינה: (ליגאל) אל תשכח שאנחנו עושים מסיבה. אנחנו לא מתחילים עד שתבוא.
- יגאל: בסדר, להתראות.
- מרים ויגאל יוצאים אור יורד

תמונה 2 מערכה 2
מרפסת. יעקב ואלמו.

- אלמו: **יעקב, מה זה עש?**
- יעקב: (מסביר בידיים) שם זה בתים של אנשים.
- אלמו: **עש?**
- יעקב: (מנסה באמהרית) **עש זה...** (מתקשה בשפה וצוחק)
- אלמו: (צוחקת על זה ששכח את השפה האמהרית) **עכח את השפה עש?** (בעברית איטית) נהיית פרנג'. אתה יכול, לדבר, עברית, אבל לאט לאט.
- יעקב: אה, את יודעת עברית, גם את למדת באדיס אבבה?
- אלמו: כן, אני מדברת לא מהר (צוחקת). אתה יודע, שכל הפרנג'ים, נראים לי דומים אחד לשני.
- יעקב: גם אני חשבתי בהתחלה שכל הישראלים דומים וגם הישראלים כשראו אותנו בהתחלה חשבו שאנחנו דומים אחד לשני. (שניהם צוחקים)
- אלמו: (בעברית ואמהרית לסירוגין) עכשיו גם אתה נראה כמו פרנג'... (צוחקת)
- מה עש הניצוצות כמו כוכבים באמהרית ואלמו?**
- יעקב: הניצוצות שאת קוראת להם "כוכבים שלא בשמים" הם אורות של בתים שנמצאים אחרי הגשר, ושם גרים רחוקים מאתנו הישראלים, הוותיקים הפרנג'ים, וחלק מהרוסים שהשתלבו. לפני הגשר אנחנו גרים, ולנו עדיין לא נותנים לעבור את הגשר. רק כשנעבור אותו נתקבל ונהיה שווים בחברה. פה קרובים אלינו גרים הקווקזים וחלק מהרוסים (בציניות) והם אוהבים אותנו מאוד.
- רינה: (נכנסת מהר) מה אתה מכניס לה לראש כל מיני סיפורים.
- יעקב: מה את מתרגשת?
- רינה: היא הגיעה?
- יעקב: מי?
- רינה: אמרו שסגנית שר הקליטה צריכה להגיע.
- יעקב: היא באמת צריכה להגיע?

רינה: היא אפילו מאחרת.

ישראל: מכל המשפחות בחרה דווקא בנו?!

רינה: זה כבוד לנו שתבוא סגנית שר הקליטה אלינו.

ישראל: כל השנים אף אחד לא בא, ועכשיו היא נזכרה לבוא?

רינה: צריך לכבד. היא באה לבדוק את תנאי הקליטה.

יעקב: ראיתי מהמרפסת מישהי לא מוכרת מחפשת כתובת...

{צלצול. נכנסת סגנית שר הקליטה.

הרכלניות ברקע מציצות}

הרגולית: (מבטא רוסי חזק). שלום, אני סגנית שר הקליטה ובאתי לוודא שהעולים החדשים הגיעו והתאקלמו.

רינה: הגיעו, הם פה.

הרגולית: (בהתפעלות והתרגשות) boze moi... (בוז'ה מויי...)

בכל פעם אני נרגשת מחדש לפגוש עולה חדש...

לראות את העיניים שמחפשות ומתחדשות...

(לוחצת יד לרינה, ועוברת לישראל) ברוך הבא עולה חדש.

{רינה יוצאת לכיוון המטבח}

ישראל: אני לא עולה חדש, אני עולה ותיק. (מצביע על דרבבו) הוא עולה חדש.

הרגולית: (לוחצת יד לדרבבו) שלום, ברוך הבא. (מצביעה על יעקב) גם הוא עולה חדש?

ישראל: לא, הוא עלה כבר.

הרגולית: נכון, הוא נראה ותיק. ישראלי לכל דבר, איך קוראים לך, חמודי?

יעקב: יעקב.

הרגולית: אני רואה שיש לך כבר שם עברי.

ישראל: לו קוראים דרבבו, זאת אשתו ברצ'קו, זאת הבת אלמז והם עולים חדשים.

הרגולית: ואתה מר...

ישראל: אני מר ישראל...

חרגולית: (עושה תנועות של מרים משקולות.) עושה ככה?

ישראל: לא עושה ככה. אישתי רינה הלכה למטבח להביא אינג'רה ושתייה.

חרגולית: או... אני מאוד אוהבת אינג'רה. (דוברת אמהרית במבטא רוסי) אני מאוד אוהבת אינג'רה.

{ כולם מוחאים כפיים וצוחקים.

חרגולית מצטרפת למחוק, וברגע מסוים צחוקה משתנה לצחוק משונה.

כולם מפסיקים ומביטים בה בהשתאות.

היא מבחינה בהם ומפסיקה מיד {

ישראל: *מאישה את יוצאת אמריקנית?*

חרגולית: (כמי שלא הבינה ואחר כך מבינה) אה?... רגע רגע, אני הבנת... שאלת מאיפה

אני יודעת אמהרית נכון? (ישראל מהנהן בראשו. חרגולית בגאווה)

אני דוברת אנגלית, צרפתית, קווקזית, הונגרית, רוסית כמובן, אוזבקית,

כורדית, אמהרית **קצת** ועברית.

טוב, חברים, עכשיו צריך להחליף לכולם את השמות. (מצביעה על ישראל)

כמו שהחליפו לכם והחליפו לנו, צריך להחליף להם, כי קשה לבטא שמות

רוסים, קווקזים או אתיופים ואנחנו צריכים שמות עבריים. מה לעשות? כמו שלי

קראו פעם "אולגה", והיום קוראים לי חרגולית ואני מרגישה ישראלית.

ישראל: התקדמת בחיים.

חרגולית: נכון. (מוציאה ניירות רישום) לכן, בואו נעשה רישום... איך קוראים לך?

דרכבו: דרכבו.

חרגולית: (רושמת) דרכבו. לאיזה שם נחליף אותו?

{ שתיקה ארוכה. כולם חושבים }

ישראל: הוא יכול להיות... (חושב ארוכות) רק דרכבו. זה השם שלו וזה הכי מתאים לו.

הוא נולד דרכבו וגדל כמו דרכבו.

חרגולית: נכון, גם אני נולדתי וגדלתי כמו אולגה ואני עכשיו חרגולית. (כמעט בתחנונים)

אני חייבת לעשות רישום. זה חלק מהעבודה שלי במשרד הקליטה. גם אני

בהתחלה לא רציתי להיות חרגולית והיום אני גאה בכך. ואולגה זה שם יפה, אבל

קיבלתי את השם חרגולית למען המדינה!

קיבלתי את השם חרגולית למען הציונות!

קבלתי את השם חרגולית למען ביטחון ישראל!

למען העלייה אני חרגולית!

(מצדיעה) תחיי מדינת ישראל!

רינה: (נכנסת עם מגש שתייה ואינג'רה) תשתי משהו?

חרגולית: לא תודה. (פונה לישראל) אז נחליף לו?

דרבבו: (לישראל) *השתנה המלך, אז תן לה לפנות את השם.*

ישראל: (לחרגולית) טוב, נחליף, שישתנה המזל.

רינה: קודם תטעמי מהאינג'רה

חרגולית: רעיון טוב, אני אטעם קצת מהאינג'רה. *חתיכה קטנה ולהו.*

רינה: *במקשה קחי.*

{ חרגולית לוקחת וטובלת בחריף. היא נוגסת באינג'רה ותווי פניה מתחילים

להתעוות. רואים שהיא טובלת מהחריפות. היא מתחילה להשמיע קולות

משונים.

תגובה של רכלניות

חרגולית: (בקושי מדברת) אני חושבת שאני בכל זאת אשתה משהו. (שותה) או או או, זה

היה טוב, זה היה כל כך טוב שההרגשה שלי כמו, כמו אורג... לא חשוב.

רינה: אני אתן לך בקופסה לפני שתלכי.

חרגולית: תודה רבה, אבל אסור לי לקחת שוחד. נחזור לעניינינו, אז השם דרבבו יוחלף

ל... ל... חזי.

ישראל: חזי זה בשביל ילד.

חרגולית: ל... לדני.

ישראל: דני זה ילד יותר קטן, הוא גדול.

חרגולית: לישראל.

ישראל: אני ישראל.

חרגולית: (מקפצת במקומה) יש לי יש לי יש לי. **דוב.**

ישראל: (לדרבבו) *מה'וס אתה דוב.*

דרבבו: (באדישות) דוב? שיהיה דוב".

{ חרגולית מתחילה במחיאות כפיים וכולם מצטרפים }

חרגולית: (רושמת) דוב... ולך גבירתי איך קוראים לך? *איק קוראים לך?*

ברצ'קו: *קוראים לי ברצ'קו.*

חרגולית: ברצ'קו, (רושמת) ברצ'קו... אי ייה ייה ייה, זה קשה למצוא. אבל מה הפירוש של ברצ'קו? אני שכחתי.

רינה: פירוש כמו קריסטל, כמו כוס.

חרגולית: אוי-וי, זה עוד יותר קשה... נקרא לה... כוס... כוס... כוס...

(קופצת ומקפיצה את כולם) יש לי. **קיסריה**. (לברצ'קו) מעכשיו את קיסריה.

ברצ'קו: ברצ'קו גר בקיסריה.

חרגולית: לא, לא גרה, השם רק קיסריה.

ברצ'קו: רוצה קיסריה טוב, תודה רבה. מתי אנחנו גרים בקיסריה?

חרגולית: אתם לא עוברים לקיסריה. (מופתעת ובהתלהבות) או, היא כבר מדברת עברית ... או... אני כל כך נרגשת, זהו נס... נס...

(מרוב התלהבות היא מתחילה לשיר ולצעוד. השיר: "פה בארץ חמדת אבות")

חרגולית: ולך, גברתי הצעירה היפה והחייכנית, איך קוראים לך? *איק קוראים לך?*

אלמז: (מנסה להגיד את שמה ומרוב צחוק היא לא יכולה) אל אל...

ישראל: זאת אלמז והיא רק צוחקת.

חרגולית: אלמז, איזה שם יפה. בת כמה את?

אלמז: (שוב מתפקעת מצחוק) אנ...

חרגולית: תצחקי, הצחוק בריא לבריאות. כמה שהיא יפה. אילו שיניים לבנות ויפות. הלוואי והייתה לי בת אתיפית.

ישראל: היא בת שש עשרה.

חרגולית: נו, עוד מעט לצבא, נקרא לה... **צבייה**.

ישראל: אבל אלמז זה שם יפה, הפירוש זה יהלום.

חרגולית: אני יודעת שזה יהלום, אבל יהלום זה שם של גבר. לחברה הכי טובה שלי קוראים צבייה. צבייה זה שם יפה... (הנייד מצלצל, מדברת ברוסית: שלום אירינה, שטו סלו צ'ילס? סקולקה רז יזה פֶרְסִילָה נִיזְוֹנִיץ' מְנִי נְרֵבוטו, יזה פֶה ביקור. (פירוש "מה קרה, כמה פעמים ביקשתי לא לצלצל אלי לעבודה, אני בביקור". סוגרת טלפון ומעבר חד) יש עוד עולה שלא החלפתי לו שם?

{ רכלניות מהצד }

רכלניות: (מצחקקות) לנו לא החליפו... ולא יחליפו...

ישראל: לכולם יש. אני ישראל, רינה, מרים, יעקב, זוב, צבייה... (מהסס)

חרגולית: וקיסריה.

ישראל: נכון, קיסריה, ויגאל.

חרגולית: (מתפלאת בעיניים פקוחות לרווחה במן תקיפות) מי זה יגאל?!

ישראל: יגאל הוא הבן שלנו והוא קצין גבוה בצבא.

חרגולית: קצין אתיופיה? יופי.

טוב, אני סיימתי אתכם, אני חייבת ללכת לדווח על הביקור לשר הקליטה.

רינה: אולי בכל זאת תיקחי אינג'רה? *אני רואה שנה צושה פק טוב.*

חרגולית: אסור לי... אבל אני אקח חתיכה קטנה *קטנה, תודה רבה.*

(היא לוקחת אינג'רה וטובלת בחריף בכמות גדולה. היא מתחילה להשמיע קולות

משונים ותוך כדי השמעת הקולות היא בכל זאת מצליחה לדבר באושר)

זה טוב... טוב, אני עפה אני בוערת... (ותוך כדי יציאה שרה ומקפצת)

"ארץ ישראל יפה, ארץ ישראל פורחת..."

דרבבו: ככה זה כולם פה בארץ?...

כולם קופאים לרגע.

אור ירד

תמונה 3 מערכה 2

רחוב. מרים ויגאל.

מרים: ...אתה מבין אותי?

יגאל: אני בטוח שהם עושים לך את זה מתוך דאגה, אבל אני בכל זאת אדבר אתם. גם את צריכה להיות יותר נבונה ולהבא אל תסחפי יותר מדי ותבחרי לך חברים קצת יותר בזהירות. לא יוצאים עם כל אחד. זה לא העיקר לצאת עם מישהו ושכולם ידעו שיש לך חבר. אולי את עדיין צעירה להחלטות כאלה... תראי, ההורים צודקים. הם עושים את הכול מתוך אהבה אליך, אבל אני גם מבין אותך.

מרים: אולי הם צודקים בקשר לאותו בחור, אבל מה יהיה הלאה? הם יהפכו לי את החיים לגיהנום. הם מדברים איתי לפעמים על שידוך וכל השטויות האלה.

יגאל: ואת חושבת שאיתי הם לא מדברים על שידוך? שידברו.

מרים: הנה הגענו למספרה. תודה, יגאל.

יגאל: אני מבטיח לך שאני אדבר אתם ואסדר את הכול.

מרים מוסרת את השקית, נפרדים בנשיקות. יוצאת. אור יורד.

תמונה 4

במספרה.

יגאל: שלום, את מספרת גם גברים?

אסתר: לחייל כמוך ועוד קצין, היום על חשבון הבית. לא כל יום נכנס לכאן קצין אתיופי.

יגאל: זה בשבילך.

אסתר: מה, אתה כבר מביא לי מתנה?

יגאל: (צוחק) לא, זה מאימא שלי.

אסתר: (מוסר לה את השקית) זאת אימא שלך?

יגאל: כן.

אסתר: איזו אימא נפלאה יש לך.

- יגאל: כן, אני יודע.
- אסתר: שב בבקשה. (יושב. מלבישה אותו בסינר)
- יגאל: סיפרת אותה שיגעון.
- אסתר: אמרתי לה אבל היא לא האמינה.
- יגאל: אני מבין שזה הסגנון שלך לספר בלי מראה.
- אסתר: נשברה.
- יגאל: ככה אני מרגיש שאני בידיים שלך. את יכולה לעשות בי כרצונך.
- אסתר: זה טוב? או רע?
- יגאל: אני בוטח בך.
- אסתר: יש אנשים שהמראה נותנת להם ביטחון עצמי ויש כאלה שהמראה לוקחת מהם את הביטחון העצמי, אבל אל תדאג, אתה בידיים טובות.
- יגאל: יש לך ידיים יפות.
- אסתר: (עושה תנועה של יש מאחורי גבו) יש...
- יגאל: יש מה?
- אסתר: יו איזה שמיעה חדה יש לך... אמרתי... (נבוכה קצת) יש... מראה... קטנה (מגישה לו מראה קטנה) הנה, בבקשה, תוכל לראות מה שאני עושה לך.
- יגאל: (דוחה את המראה) אני סומך עלייך.
- אסתר: איפה אתה משרת?
- יגאל: בשטחים.
- אסתר: אתה לא מפחד?
- יגאל: כל אדם מפחד.
- אסתר: אבל עלייך יש יותר אחריות.
- יגאל: (בקושי עונה לה כי הוא כמעט נרדם) כן...
- אסתר: טוב, אתה תירדם ואני אספר אותך.
- יגאל: (בקושי מביט בה) אני סומך עלייך...

{ שיר ברקע }

אסתר: איזה כיף, אני יכולה לעשות לו מה שאני רוצה. או כמעט מה שאני רוצה.

{ אסתר ממשיכה לטפל בשיער ראשו. מפעם לפעם מתכופפת אליו לעשות

תיקון לשיער, וזה נראה כאילו שהיא מתעלסת.

הרכלניות אלם וקלם מגיחות מהצד. }

אלם: תראי מה היא עושה לו!

קלם: נדבקת אליו.

אלם: מנשקת אותו. בחיי יותר גרוע מהטלוויזיה.

קלם: עם הלשון בפה איכס... (יורקת מגועל)

אלם: איכס.. (יורקת)

קלם: כמה זמן?

{ יגאל מתעורר }

אסתר: ישנת טוב.

יגאל: מתי סיימת לספר אותי?

אסתר: לא מזמן.

יגאל: ומה הספקת לעשות בזמן שישנתי?

אלם: הראש שלו מסתובב במקום אחר.

אסתר: הסתכלתי עליך, וסיפרתי, מותר לא?

יגאל: תגידי, אסתר, רוצה לבוא אתי למסיבה לכבוד הדודים שלי?

אסתר: מה, ככה ספונטאני?

יגאל: תסגרי ספונטאני ותבואי ספונטאני, למה לא?

אסתר: למה לא, יללה בוא. (מכבה את האורות)

אלם: שקט שקט, הם כיבו את האור.

{ הזוג יוצא לכיוון הרכלניות }

- קלם: אני רואה חתונה מתקרבת.
- אלם: אני רואה הריון.
- קלם: תאומים.
- אלם: אבל יש לה חבר.
- קלם: היא עזבה את ההוא, ההוא כבר לא הוא.
- אלם: הוא כבר אף אחד, יצא לפנסיה. (צוחקות. הזוג מופיע)
- יגאל: ערב טוב, אלם, קלם ות... איפה... תלם?
- אלם: היא אצל רופא עיניים...
- תלם: יצאו לה העיניים.
- יגאל: אתן עדיין ביחד.
- אלם: ממהרים למסיבה?
- יגאל: אתן לא באות?
- אלם: לא מוזמנות.
- יגאל: רוצות לבוא?
- אלם+קלם: אתה מזמין אותנו?
- יגאל: למה לא, בואו אתנו. (יגאל ואסתר יוצאים)
- קלם: (לאלם) בחור טוב.
- קלם: טוב מה את רוצה, הוא קצין.
- אלם: מה אתך. הוא רמטכ"ל... (הנייד מצלצל) תלם? ... תבואי מהר לבית של טיגסט...
רינה וצ'קולה כן... יש התרחשויות והתפתחויות לטובה טובה... ביי..

{הרכלניות ממהרות לצאת}

תמונה 5

בית. כולם חגיגיים. מוסיקה ברקע. יגאל, אסתר ושלוש הרכלניות נכנסים.
המוזיקה הולכת וגוברת. כולם מתחילים לרקוד.
אור יורד. חושך.

סתם יום של חול

כל הזכויות שמורות ©
ליצחק אלוני 03-5225458
aloni-i@bezeqint.net

הדמויות:

אָדָמָסוּ	- אבא
בוֹסָנָה	- אימא
ענת	- הבת הבכורה (בת 18 מסיימת תיכון)
שרה	- בת (צעירה יותר מענת)
לירון	- בן (צעיר יותר משרה)
רונית	- ילדה (בגן עולה לכיתה א')
שלום	- החבר של ענת (ישראלי בהיר עור - פרנג')

תמונה א'

הזמן: ערב.

המקום: סלון. עציץ גדול, ספה, טלוויזיה. על השולחן פזורים מספר פריטים, כוסות, טלפון, עיתון... האבא רואה טלוויזיה, מעביר ערוצים בלחץ, ברקע נשמעים הערוצים שהוא מעביר, עד שהוא מגיע לערוץ באמהרית. שרה הבת הצעירה מדברת בטלפון ולועסת מסטיק.

הערות: 1. *במקום שכתוב **מכתב י?** אמהרית.

2. *הילדים יקראו להוריהם מדי פעם: "אבא, אימא" באמהרית.

- שרה: (בטלפון) ...ראית איזה מבטים הוא תקע בי? ... נכון? ... (צוחקת) את שומעת? ... בחיי חשבתי שהעיניים שלו עומדות לצאת מהמקום... כן מה זה מבטים כאלה כזה... עם עיניים חולמניות... כזה...
(לאבא) אבא, זפזפ ערוץ...
(בטלפון) גם עלייך? ... יו, אני לא מאמינה...
(לאבא) ...אבא אני לא רוצה לראות את התוכנית המשעממת הזאת, זפזפ נו...
(בטלפון) ...לא אתך דברתי.
- אבא: במקום להגיד לי מה לעשות, אולי תלכי להכין אוכל? אימא שלך עוד מעט תחזור והיא תתחיל לצעוק עלייך.
- שרה: גם עליך. אתה היית צריך להכין. נמאס לי כבר לעשות הכול לבד בבית הזה.
(בטלפון) את שומעת? ההורים שלי חושבים שהם קנו להם עבד.
- אבא: תראי, אני לא אגיד לך את זה עוד פעם, את זו שהולכת להכין אוכל וזהו. תסגרי כבר את הטלפון!
- שרה: (מופתעת מטון דיבורו) אבא...
(בטלפון) אני אצלצל אלייך יותר מאוחר. (סוגרת) אוף...
- אבא: לכי מותק, *לכי*...
- שרה: (בקול מפונק) לא רוצה, לך אתה...
- אבא: אני לא מבין, אין לך שיעורים? רק טלפונים יש לך בראש? ...
תאני לי.
- שרה: את השיעורים שלי עשיתי כבר בכיתה.
- אבא: אין לך מבחנים להתכונן?
- שרה: אני מביאה ציונים גבוהים, נכון?
אתם אמרתם לי שאם אני אביא ציונים גבוהים ואעשה שיעורים כמו שצריך, אני יכולה לעשות מה שאני רוצה בזמן הפנוי שלי, נכון?
- אבא: אז תעזרי קצת לאחיד בזמן הפנוי שלך.
- שרה: נראה לך? שאני אעזור למפגר הזה?
- אבא: למה את קוראת לו מפגר? *זה לא יפה*.
- שרה: זה סגנון הדיבור שלי.

- אבא: אני שומע. תראי את הבלגאן על השולחן, אולי תנקי קצת לפני...
- שרה: זה לא הבלגן שלי, למה אני צריכה להיות תמיד הקורבן?
- אבא: לא יקרה לך כלום אם תנקי קצת. להיפך, אולי תלמדי משהו מזה.
- שרה: (בציניות) יו מה שאני מפסידה... בטח תשלח אותי לאוניברסיטה בשביל ללמוד את זה... אני לא השפחה בבית הזה...
- { נכנסת האימא, עם שקיות בידה. שתיקה }
- אימא: שלום... (רואה את הבלגן על השולחן. שתיקה) למה שתקתם?
- שרה: (מתחנפת) אימא, את רוצה לשתות משהו?
- אימא: (מתעלמת) מה עשיתם היום? איפה כולם?
- שרה: רונית בחדר, הלכה לישון. ענת לא פה ואני לא יודעת איפה היא, ולירון עושה שיעורים, אני חושבת.
- אימא: ומה עשיתם כל היום חוץ מלראות טלוויזיה? מה הכנתם? (הולכת למטבח)
- שרה: לא הכנתי כלום, כי לא היה מה להכין, וחוזן מזה...
- אימא: (חוזרת בצעקות) תגידי, את לא מתביישת? את יודעת איזה בלגן יש במטבח? המטבח נראה כאילו אחרי מלחמה. את כל היום לא עושה כלום, רק מסתכלת בטלוויזיה יחד עם אבא שלך.
- אבא: מה אני עשיתי?
- אימא: אתה חכה, אני עוד אגיע אליך. (לשרה) ואת לכי מיד למטבח לעשות קצת סדר וניקיון לפני שנחטוף איזה מחלה. (דוחפת אותה לכיוון המטבח)
- שרה: אבל ענת הייתה...
- אימא: (מפסיקה אותה) את לא מתביישת? *לכי כבר לנקות.*
- שרה: ענת הייתה צריכה לעשות את זה והיא ברחה.
- אימא: *לכי לפני שאני אעשה לך משהו...*
- שרה: (תוך כדי יציאה) את כל הזמן מאיימת...

אימא: (קוראת אחריה) את היית צריכה לעשות הכול... (כאילו לעצמה) אני לא מאמינה, רק לי יש ילדים כאלה עצלנים? לא עושים כלום. אני רואה את הילדים של כולם, איך הם עוזרים להורים שלהם. רק אצלי לא! למה? למה מגיע לי עונש כזה? למה? אלוהים מעניש אותי, עשיתי משהו רע, אני לא יודעת מה, אבל אלוהים החליט להעניש אותי.

שרה: (חוזרת) תדעי לך שאף אחד לא קנה מצרכים, אז לא היה מה להכין.

אימא: אבל לנקות אפשר, וחוץ מזה תעשי לי טובה, יכולת לבקש מאבא שלך לעשות הפסקה מהטלוויזיה וללכת לקניות או להכין מה שיש במקרר, אל תספרי לי שאין כלום. אני לא יודעת מה לעשות אתכם, אתם לא חיים פה?

שרה: את רוצה שאני אלך לקנות עכשיו? נדמה לי שהמכולת עדיין פתוחה.

אימא: עשי לי טובה, טוב? (מגרשת אותה בנפנוף יד)

שרה: אוווף! אי אפשר כלום אתך.

אימא: (מתקרבת לשרה ומזהירה אותה) אוף! תגידי לחברים שלך! לא לי!

שרה: (כמעט לעצמה) אני אגיד מה שאני רוצה.

אימא: (שמעה אותה) *נראה לי שהיום את רוצה באמת פיוני קצת...*

שרה: תפסיקי עם האמהרית שלך, אנחנו בישראל ולא באתיופיה.

אימא: זאת השפה שלי, זאת שפת האם שלי ושלך!

שרה: לא שלי.

אימא: ועוד איך שלך.

שרה: את גם עושה לי את זה בכוונה ליד החברים שלי. אמרתי לך שאני לא רוצה שתדברי אתי באמהרית ליד החברים שלי. את רק עושה לי בושות.

אימא: אני עושה לך בושות בשפה שלי? ... *חכימי!* את לא יכולה להסתתר מהמוצא שלך. רואים אותו עלייך. רואים שאת מאתיופיה ואת לא יכולה להסתיר או למחוק את הצבע הזה לעולם... את שחורה בדיוק כמוני וכמו אבא שלך...

אבא: *מה אני עשיתי?*

שרה: (בשקט, כמעט לעצמה) חבל באמת שנולדתי לכם.

אימא: (שמעה אותה) חבל שאי-אפשר להכניס אותך בחזרה... תכניסי טוב טוב לראש שלך, את פרנג'ית כבר לא תהיי... *אף אף! ואת תישארי ne חוכה אף אף!* עכשיו תעזבי אותי בשקט. אני עייפה ואני רוצה לנוח.

{ האימא מגרשת שוב את שרה בנפנוף יד. שרה ביציאה עושה חיקוי של תנועת הנפנוף של אימה ויוצאת. האימא אחרי שתיקה פונה לאבא }

אימא: (ממשיכה) ואתה, מה אתה עשית?

אבא: אני?

אימא: אתה רואה מישהו אחר פה? מה עשית?

אבא: אני? כלום.

אימא: (לועגת) אני כלום. כל יום אתה יושב עם השלט הארור הזה, מזאפזפ תחנות ולא עושה כלום... (מדגימה בקצב) זיפ זיפ זיפ... זיפ זיפ זיפ... תגיד לי, היד, האצבעות לא כואבות לך? המוח לא מתייבש לך מול הטלוויזיה? תענה לי... (האבא בא לענות ולא מאפשרת לו לענות) אל תענה לי... לפחות היית אומר לה לנקות קצת את הבית... (שרה נכנסת מבלי שהאימא תרגיש, האימא ממשיכה) כלום. זה מה שיש לך להגיד לי?

שרה: אבא, תגיד לה משהו, אל תהיה כזה. אני לא זוכרת אותך בתור אחד כזה... אני זוכרת אותך חזק! ואפילו כשהילדים שם באתיופיה היו מציקים לי, הייתי מאיימת עליהם ואומרת להם: "חכו עד שאני אספר לאבא שלי!" ואז כולם היו רועדים מפחד, אפילו המבוגרים.

אימא: אתה רואה?! אפילו הבת שלך מרגישה בשינוי שהתחיל בך.

שרה: אימא, אני לא מטומטמת. כולם מרגישים, כולם רואים את העיניים הכבויות שלו.

אימא: אבל במשך כל הדרך לארץ ישראל העיניים שלו היו זוהרות, כמו... כמו ירח מלא בחודש ניסן, כמו ביציאת מצרים. העיניים שלו הקרינו אור וכולו היה מלא התלהבות לעלות לישראל, וזה אפילו אחרי כל העייפות והקשיים שעברנו בדרך. כשסוף סוף הגענו לארץ ישראל, לשדה התעופה, ירדנו מהמטוס, נישקנו את אדמה וברכנו. בשדה התעופה קיבלו אותנו הישראלים בהתרגשות נפלאה. חיבקו אותנו בחום ואהבה, כאילו שגילו סוף סוף את השבט האבוד, היהודי השחור. הרגשנו שמחים על קבלת הפנים ודמעות חנקו את גרוננו... אבל אחר כך, בתי, אחר כך באה המכה, הסטירה שקיבלנו. האמת התפוצצה לנו בפרצוף וכך לאט לאט ראינו את המציאות. את היית צריכה לראות אותו באתיופיה. חזק!

בעל סמכות בכפר. "האריה" קראו לו *אריה*, ובמסע הארוך לארץ הקודש היה דואג לכולם. את העייפים ידע לעודד, את החלשים היה מרים על גבו, ואלה שמתו בדרך קבר והתפלל עליהם תפילה מרגשת. תמיד ידע לומר מילה טובה. את כולם דחף קדימה, קדימה, הלאה בשירה אל ארץ הקודש. ארץ יש. אבל קודש וכבוד לאדם, אין. ההשפלה התחילה כאן, מהיום הראשון בקליטת העלייה העליבו אותו. אותנו, את כולם... כל העולם ראה בטלוויזיה איך מקבלים אותו בחום ואהבה. אבל כל העולם לא רואה מה שעושים לנו עכשיו!

שרה: גם את השתנית. נדמה כאילו התהפכו היוצרות.

אימא: נכון, עכשיו הכול התהפך, כי מישהו צריך לנהל את המשפחה כאן, אחרת הכול יתפורר וכל החינוך שלכם ילך לעזאזל.

{ שרה מחכה לאב שיענה. נועצת בו מבט ארוך }

אבא: (מסתכל בשתיהן במבוכה) אתן מדברות כאילו שאני כבר מת.

אימא: אתה תהיה כזה, אם תמשיך ולא תיקח את עצמך בידיים ותחזור למה שהיית פעם, *האריה*.

{ שרה מביטה באביה כמחכה לתשובה }

אבא: היא צודקת. מישהו צריך לקחת את העניינים לידיים. כולם תומכים בעליה, אבל לא רוצים אותנו... *אריה* *אומנו*...

(שתיקה)

שרה: (מביטה ארוכות באימה ומחכה להמשך) נו...

אימא: מה נו, התחלת לחנך אותנו? השיעור בציונות נגמר. את לכי לחדר ושם תתחברי לטלפון שלך... (נותנת לה את הטלפון) אל תעשי כלום, אל תנקי אל תעשי סדר. לכי מיד לחדר שלך, זה הכול.

שרה: זה מה שאת יודעת. (לועגת) לכי לחדר שלך. (בפתח, לפני שהיא יוצאת) אני רואה שאת מתחילה ליהנות מהשתלטנות שלך. (יוצאת כעוסה)

אבא: את הפה קיבלה פה.

אימא: פה פה מקבלים. בוא ננקה את הבלגן מהשולחן. ותסגור כבר את הטלוויזיה. (האבא סוגר) תגיד לי, לא יכולת להגיד לה להכין אוכל? ... לנקות קצת? ... לסדר? *אריה* *קצת אביה, ככה? הכול הפוך ואתם יושבים?*

אבא: *אחתי אריה*, אבל היא לא רצתה. אמרה לי שהיא לא השפחה שלנו.

- אימא: (נאנחת בחוסר אונים)
- אבא: למה את כועסת כל כך על כל העולם?
- אימא: בטח שאני כועסת, ולמה שלא אכעס?...?
- אבא: אני מקווה שלא תוציאי את הכעס שלך על הילדים.
- שרה: (חוזרת) אז את רוצה שאני אלך למכולת לקנות או לא?
- אימא: לא! (מסמנת לה לצאת. שרה יוצאת) אני באה הביתה ואני כבר עייפה.
- אבא: אז תנוחי. בואי, שבי על ידי.
- אימא: (מתפלאה) מה?
- אבא: שבי לידי, מה יש? אני בעלך, תירגעי.
- אימא: (מהססת, ואחר כך נעתרת) ואתה, למה אתה לא ניקית?
- אבא: אני? חיכיתי לך...
- אימא: ואיפה רונית?
- אבא: היא נרדמה.
- אימא: היא לפחות אכלה משהו?
- אבא: היא אכלה מצוין, התקלחה לבד, לבשה פיג'מה והלכה לישון...
- { שומעים צעקות מבחוץ לבמה נכנסים שרה שרוזפת אחרי לירון אחיה }
- שרה: חכה שאני אתפוס אותך, אני אנפח לך את הצורה...
- לירון: (שבורח ממנה) אני אנתק לך בכל פעם...
- שרה: ואני אנתק לך את הראש...
- לירון: (להורים שאינם מתערבים) היא כל הזמן מדברת בטלפון ומפריעה לי לעשות שיעורים, אז ניתקתי לה את הטלפון...
- שרה: שיעורים אתה עושה? אתה מצייר כל הזמן.
- לירון: כן? אלה השיעורים שלי.
- שרה: בשביל לצבוע משולשים ומרובעים לא צריך להיות חכם כל כך.

- לירון: כן? ואת... למה את מפריעה לי?...
- שרה: חתיכת מפגר.
- לירון: ואת מפגרת מטומטמת...
- שרה: (רודפת אחריו) אני תכף אצבע אותך...
- לירון: (תוך כדי בריחה) אימא, אבא, תגידו לה...
- שרה: (לועגת לו) "אימא אבא תגידו לה". אתה כמו תינוק.
- לירון: ואת? אין לך חבר אפילו ואף אחד לא רוצה להיות חבר שלך.
- שרה: חכה חכה, אתה תראה מה שאני אעשה לך בלילה.
- לירון: מה תעשי לי? את נוחרת כל הלילה, וכל השכנים שומעים אותך נוחרת.
(עושה חיקוי של נחירות מוגזמות)
- { שרה רודפת אחריו בכעס רב. הם רצים בין ההורים. לבסוף מצליחה לתפוס אותו }
- שרה: עכשיו אני אעשה ממך דחליל.
- לירון: אי-מא! תגידי לה, היא הורגת אותי.
- שרה: (מתעללת בו) תבטיח לא להפריע?
- לירון: א-בא... אימא... תעשו משהו, היא הורגת אותי.
- שרה: "הורגת אותי", שפן!...
- לירון: מה, לא אכפת לכם ממני? אני הבן היחיד בבית.
- { ההורים רק מסתכלים }
- שרה: (מגבירה את הלחץ עליו) תבטיח שלא תנתק לי יותר את הטלפון. תבטיח!
- לירון: (בחוסר אונים) טוב טוב, אני מבטיח...
- שרה: (מרפה ממנו) עכשיו אני רוצה לראות אותך מפריע לי. (הולכת ממנו)
- לירון: (לעצמו) מטומטמת.
- שרה: (שמעה וחוזרת אליו) מה אמרת?
- לירון: דיברתי לעצמי. מה אסור לי לדבר לעצמי?

שרה: תיזהר! (יוצאת)

לירון: (עושה לשרה פרצופים מאחורי גבה. אחר כך פונה להורים) למה לא עזרתם לי?
אה? ... (מחכה לתשובה) אי אפשר שום דבר אתכם.... (תוך כדי יציאה) איזה מן
הורים אלה... (יוצא)

{ נכנסת ענת }

ענת: שלום, אבא, שלום, אימא, מה אתם עושים?

אימא: תראו איזה אורחת יש לנו, מאיפה חזרת? מהירח?

ענת: אימא, תפסיקי ללגלג.

אימא: (לאבא בלחש) יש לנו חייזר בבית.

(לענת בכעס) איפה היית? מה עשית? את לא מתביישת להסתובב בחוץ כל כך
מאוחר? בית הספר נגמר מזמן.

ענת: אחרי בית הספר חזרתי הביתה ואחר כך יצאתי.

אימא: ושיעורים הכנת?

ענת: הכול אצל חברה.

אימא: אני יודעת הכול. אנחנו יושבים פה ומחכים לך עד שתחליטי מתי לחזור הביתה.

ענת: אימא, אני הייתי אצל חברה. נכון, אבא?

אבא: אל תערבי אותי. (קם והולך למטבח)

אימא: טוב מאוד.

אבא: (תוך כדי יציאתו למטבח) אני לא אמרתי כלום... (יוצא).

ענת: וחוץ מזה, אני אמרתי לך בבוקר שאני הולכת בערב לחברה.

(בחנופה) וגם, אימא... רציתי לדבר אתך על משהו חשוב מאוד.

אימא: דברי מהר, אני רוצה לנוח. הרגליים האלה יהרגו אותי. (מעסה את ברכיה)

{ בינתיים חוזר האבא עם כוס תה ביד }

ענת: שמעתם מה קרה אצל השכנים?

אימא: מה קרה?

{ האבא יוצא שוב למטבח עם הכוס, לא רוצה להיות נוכח בזמן השאלה }

ענת: אימא, את זוכרת מה קרה ביום שישי עם הבת של יעקב? זאת שיש לה חבר ישראלי?

אימא: לא, אני לא זוכרת. מה קרה לה?

{האבא חוזר עם כוס התה}

אימא: (לאבא) אולי תפסיק כבר להסתובב לי בין הרגליים, או שתלך לשטוף כלים (חסרת סבלנות) *אך פועל כפיט*.

אבא: (יושב) סליחה שהפרעתי.

אימא: אתה הולך וחוזר, הולך וחוזר, תחליט!

אבא: (מזהיר אותה) אל תתחילי איתי. *אך תתחילי איתי*.

אימא: (מבקשת) אז אולי תלך לראות אם הכול בסדר עם רונית?

אבא: אמרתי לך שהיא ישנה כמו מלאך, אז למה להפריע למלאך? וחוזן מזה, מה שפחות ילדים שיסתובבו לנו כאן, יותר טוב.

ענת: אז אתם שומעים? אז הבת שלהם הביאה ישראלי הביתה.

אימא: הבת של מי?

ענת: הבת של יעקב הביאה ישראלי הביתה.

אימא: אה, היא סתם טיפשה, הוא יזרוק אותה עוד מעט.

אבא: למה, דווקא נחמד מ... (לא מצליח לסיים)

אימא: (לאבא) תן לי רגע להבין.

ענת: דווקא ההורים שלה מאוד מרוצים.

אימא: שיהיה להם לבריאות. אני בכל אופן, לא הייתי מכניסה ישראלי הביתה. בשום פנים ואופן.

ענת: אבא, ספר לה אתה את מה שרציתי לספר.

אבא: זה לא הזמן המתאים.

ענת: מה שאבא רוצה להגיד לך, או יותר נכון לגלות לך, זה שיש לי חבר.

אבא: יופי... יופי... (ופונה מהן)

- אימא: ואת בטח רוצה להביא את הבחור הביתה שנכיר אותו.
- ענת: כן, ולא.
- אימא: הבן של מי הוא?
- ענת: הוא ממשפחה שאת לא מכירה.
- אימא: אני מכירה את כל המשפחות האתיופיות בשכונה... נו... הבן של מי הוא?
- ענת: מה שבאמת רציתי לספר לך הוא... שהחבר שלי ישראלי.
- אימא: מה זאת אומרת ישראלי? כולנו ישראלים.
- אבא: ישראלי זה ישראלי, מה יש כאן לדבר?
- אימא: (לאבא) רגע אחד... *אתה כל הזמן יוצאת את זה?* תגיד לי אתה כל הזמן ידעת את זה? (האבא לא עונה. פונה לענת) כמה זמן את יוצאת אתו?
- ענת: אני?
- אימא: לא, אני!
- ענת: אני... יוצאת אתו חצי שנה...
- (קולטת את האבא שמביט בה קצרות) אה, סליחה, שנה וחצי.
- אימא: רגע רגע, את כל הבלבול מוח שאת הולכת לחברות, היה שקרים? שנה וחצי של שקרים? (האימא מתקרבת לענת כמאיימת, ענת נסוגה תוך כדי דיבור. האימא מלמלת בעקבותיה מספר פעמים באמהרית: *je nu i fe שקרים?*)
- ענת: (בפחד תוך כדי נסיגה) לא הכול... אבל... טוב, בערך. לפעמים זה היה באמת נכון. מה את רוצה ממני. פחדתי! אני לא יודעת... אני מבולבלת. אני חיה פה בארץ, לא?
- אבא: (מתפרץ) מה את רוצה ממנה... הוא בסך הכול ישראלי.
- אימא: *מה קורה לך?* כך אתה רוצה לגדל ולחנך את הילדים שלך?
- (האבא רוצה לענות אך לא מספיק) אל תענה לי! כשאני ואתה התחתנו ההורים שלנו שידכו בינינו.
- ענת: נו באמת, אימא. זה מה שהיה פעם שם. עכשיו אנחנו פה. פה!
- אימא: נכון! אנחנו פה. וגם המסורת והתרבות שלנו חשובה.

ענת: (בתקיפות) את לא מצפה שאני אחכה עד שתמצאו לי איזה שידוך! החיים כאן הם לא כמו שהיו לכם שם באתיופיה! מה שהיה שם לא יכול להתקיים פה! שם זה שם! ופה זה פה! ופה החיים, החברה, הסביבה, הנוף, הכול אחרת. אפילו חושבים אחרת, מתנהגים אחרת וזה משפיע עלינו!

אבא: מה את עושה מזה עניין, הוא בסך הכול ישראלי!

אימא: (כמעט בהיסטריה) הפרנג'י הישראלי הורס לנו את המסורת. אני אגיד לך מה זה ישראלי. הם ממציאים עלינו כל מיני מחלות שעוד לא ברא השטן. הם קוראים לנו בכל מיני שמות. מעליבים אותנו מדי יום. כושים קוראים לנו. לא מתביישים, חוצפנים בלי דרך ארץ, גיור עושים לנו. את אבא שלך השפילו והעליבו אותו. ואת יודעת בתורה כתוב: "דרך ארץ קדמה לתורה". ופה אין דרך ארץ!

אבא: את מגזימה.

אימא: אני רואה שהיא משפיעה עליך. אבל עלי לא ישפיעו ואת הפרנג'י הזה אני לא רוצה לראות בבית הזה!

אבא: אל תגידי דברים שאחר כך תצטערי עליהם.

אימא: עוד פעם אתה מגן עליה?

ענת: (כמעט בקריזה) לא אכפת לך מהילדים שלך, אה? חושבת רק על עצמך כל הזמן. כל השנים שלך בארץ את נושאת עלכון וכאב! כשאת בעבודה או אבא בעבודה, אתם לא נמצאים בחברת ישראלים? אתם לא צוחקים אתם? אתם לא אוכלים אתם? לא חוגגים אתם? אנחנו לומדים אתם! בצבא כולם משרתים יחד. עושים הכול ביחד. אפילו מתים ביחד! ולי את אומרת שאסור שיהיה לי חבר ישראלי? (את המשפט האחרון היא פשוט צועקת)

אימא: שקט! עלי לא מרימים קול!

ענת: למה לא? את עשויה מזכוכית שפוחדת להישבר?

אימא: (לאבא) זה מה שלימדת אותה?

אבא: אני לא עשיתי כלום.

אימא: (בכעס) כך מלמדים אותך בבית הספר לכבד את אימא שלך? (בשקט, על סף בכי עצור) מה שהיה שם... היה שם כבוד... ואת יודעת איפה זה שם.

(שתיקה)

אבא: (לאחר שתיקה קם אליהן ומרגיע) לא משנה מה שהיה ומה שיהיה, צריך להקשיב קצת לילדה. אנחנו פה, פה זה אחרת, זה שונה. חושבים אחרת, עושים אחרת, מתנהגים אחרת, אוכלים אחרת, מתלבשים אחרת, אפילו את הריקודים האמהריים כבר רוקדים אחרת. היא רוצה להכיר לנו את החבר שלה, היא מכבדת אותנו, אחרת לא הייתה מספרת לנו על כך. מי שיבוא יביא ברכה. אנחנו לא נגרש אף אחד. צריך להיות פתוח.

אימא: למדת לדבר.

אבא: טוב, מה אני יכול לעשות. הילדים בארץ תמיד מנצחים.

ענת: (מחבקת ומנשקת את האבא) תודה, אבא, לא תצטער על זה.

אימא: (מתלוננת אבל בפחות כעס) אני מכירה את הישראלים האלה, איך הם מספרים לכל החברים שלהם, איזה מסריחים אנחנו ועוד כל מיני דברים על המאכלים שלנו, ושנחנו כאלה...

ענת: הוא לא כזה. אבא תגיד לה.

אבא: אל תהיי כזאת גזענית. אחר כך את מתפלאת שאנחנו אומרים על הישראלים שהם גזענים.

אימא: אולי תלך כבר למטבח. דיברת מספיק לשנה. (מתפצלים. **האבא יוצא**)

ענת: (הולכת אחרי האימא) אימא, את תכירי אותו, הוא מה זה חמוד.

אימא: תכף את תגידי שאת רוצה גם להתחתן אתו.

ענת: למה לא?

אימא: (מתפלאת, בקול רם) מההה!?

{ נכנסים **שרה ולירון** מתוך סקרנות. האבא נכנס לרגע, נראה מנגב צלחת ויוצא }.

אימא: אבל את עוד ילדה וכבר מדברת על חתונה?

לירון: חתונה? איכס... (**יוצא**)

אימא: (ממשיכה לענת) את רצינית או שאת צוחקת עלי?

ענת: אימא! את מדברת? את התחתנת עם אבא הרבה יותר צעירה ממני. את היית באמת ילדה.

אימא: טוב, נכון. זה היה שם, ושם בגלות זה אחרת, שם באתיופיה. תביני היינו חייבים להתארס ולהתחתן בגיל צעיר מאוד בגלל שפחדנו מההתבוללות. פחדנו שהגויים יחטפו אותנו ויחתנו אותנו בכוח, לכן היינו מתחתנות בגיל צעיר מאוד כדי שנחשב כתפוסות כבר. אבל אנחנו כאן בארץ. בארץ ישראל. וזה כבר סיפור אחר.

ענת: בדיוק, אימא. כאן זה סיפור אחר.

אימא: תגידי לי, הישראלי הזה גם חושב כמוך? חתונה והילולה?...

ענת: לא בדיוק/ הוא חושב על זה, אבל יש לו זמן.

אימא: יש לו שכל. רק לילדים שלי אין שכל.

שרה: (שעמדה כל הזמן בצד והקשיבה) מה אני עשיתי?

אימא: מישוהו דיבר אתך? לכי לחדר שלך, לטלפון.

שרה: אבל, אימא, באמת לא עשיתי כלום.

אימא: זהו בדיוק, את לא עושה כלום. יש לי חשבון ארוך אתך.

שרה: את סתם נטפלת אלי, מה אני עשיתי?

אימא: מי ישלם על שיחות הטלפונים הארוכות שאת עושה? כל היום פיט-פיט-פיט-פיט... (עושה חיקוי מוגזם במכוון במבטא צברי של שיחת טלפון בין שרה לחברותיה) אתמול ראית אותו? ... יו... שאני אמות... הוא מה זה חתיך כזה... גם אני ראיתי אותו... יעל לא היגיעה לבית הספר, יו, את יודעת מה? ... ת'שבי (תִּשְׁבְּעִי) (צוחקת צחוק משונה של נערה אידיוטית)

שרה: אני לא צלצלתי, מצלצלים אלי. מה אני אעשה?

אימא: ככה כולם אומרים.

שרה: נו באמת, אימא.

אימא: אז איך זה שיש לנו חשבון טלפון כזה גדול?

שרה: אני לא חיה לבד כאן.

אימא: נגמרה לי הסבלנות אלייך, לכי לחדר.

שרה: סליחה?

אימא: לכי לחדר נגמרה לי הסבלנות אלייך.

- שרה: מה?...
 אימא: *צופי אפה לפני שתחטפי ממני!*... (או משהו דומה לזה)
 שרה: אוף, את עם האמהרית שלך... (יוצאת)
 ענת: אימא, אל תהיי כזאת מודאגת, אני מבטיחה לך לא להיות פזיזה.
 אימא: ואת אל תדאגי. אני לא אתן לך להתחתן כל כך מהר, לא אתן לך להרוס את החיים שלך עוד בגיל צעיר. על גופתי המתה.
 ענת: אני מתה עלייך כשאת כועסת. (מחבקת אותה ונושקת לה)
 אימא: השנה את צריכה לסיים את התיכון, אחר כך צבא, אחר כך אוניברסיטה ואחר כך תעשי מה שאת רוצה.
 ענת: עכשיו אני כבר באמת לא יודעת מה אני רוצה.
 אימא: אני מבטיחה לך, כשזה יבוא, את תדעי.
 ענת: אני לא יודעת מה הייתי עושה בלעדייך.
 אימא: עכשיו עזבי אותי בשקט, אין לי כוח יותר, אני רוצה לנוח קצת, מספיק שיגעתם אותי היום.
 ענת יוצאת. האימא לוקחת בעייפות את שלט הטלוויזיה ומתחילה להעביר תחנות ונרדמת. האבא נכנס ומכסה אותה. האור יורד לאט מתחילה מוסיקת רקע.

תמונה ב'

לאחר זמן מה. האימא עדיין ישנה על הספה. נכנסת רונית. רונית ילדה בת שש, עולה לכיתה א', התעוררה זה עתה משנתה, ניגשת לאימה להעיר אותה

- רונית: אימא, אימא...
 (בוחנת איך האימא ישנה, איך היא נושמת, אחר כך קוראת בקול)
 א-בא... אימא מתה.
 אימא: (מתעוררת) רונית, מה קרה?
 רונית: (בקול) א-בא... אימא לא מתה.

אימא: על מה את מדברת?

רונית: חשבתי שאת מתה.

אימא: נרדמתי.

רונית: למה את לא במיטה שלך?

אימא: פתאום תפסה אותי עייפות...

{ נכנס האבא }

אבא: (לרונית) רונית, למה צעקת?

רונית: חשבתי שאימא מתה אבל היא לא מתה.

אבא: איזה מין דיבורים אלה? בואי אני אקח אותך חזרה למיטה.

רונית: קודם תספר לי סיפור.

אבא: בואי למיטה ושם אני אספר לך.

רונית: שם אתה תמיד נרדם על המיטה שלי. אני רוצה פה. אימא תגידי לו.

אימא: אדמסו, ספר לה כבר פה. אבל את מבטיחה שאחר כך תלכי לשון בלי בעיות? מבטיחה?

רונית: (באמהרית במבטא צברי, מהנהנת בראשה) **מבטיחה**.

{ האימא חוזרת לישון }

אבא: את הסיפור הזה אבא שלי סיפר לי כשהייתי ילד קטן, בערך בגילך.

רונית: אבא, מה גם אתה היית ילד קטן?

אבא: כן.

רונית: ואני חשבתי שנולדת ישר אבא.

אבא: (צוחק צחוק קל) את נולדת ישר אימא?

רונית: לא, אבל כשאני אגדל אני אהיה אימא, נכון?

אבא: גם אני נולדתי תינוק גדלתי והתחתנתי עם אימא שלך ונהיית אבא.

רונית: אבא, איך קראים לאבא שלך?

- אבא: לאבא שלי קראו שלום.
- רונית: לחבר של ענת קוראים שלום, מה הוא אבא שלך?
- אבא: לא. שלום זה הוא החבר של ענת, ואבא שלי היה הרבה יותר מבוגר.
- רונית: אז איפה אבא שלך? איך הוא נראה? למה אף פעם לא ראיתי אותו?
- אבא: אבא שלי... הוא איננו... (שתיקה קלה, נראה מתלבט)
הוא הלך...
- רונית: לאן הלך?
- אבא: הוא הלך מפה...
- רונית: מתי הוא יחזור?
- אבא: אבא שלי לא יחזור יותר.
- רונית: כן, אבל למה הוא הלך ולמה הוא לא יחזור?
- אבא: הוא לא נמצא אתנו יותר.
- רונית: הוא מת?
- אבא: כן הוא מת... בדרך לישראל...
- רונית: אבא, נכון שאני נולדתי אחרי כשהתחתנתם?
- אבא: נכון מאוד.
- רונית: אז כשאתה ואימא תמותו גם אני אמות?
- אבא: לא מה פתאום? איזה מין דיבורים אלה?
- רונית: רק רציתי לדעת.
- אבא: תראי, ההורים שלי מתו ואני חי.
- רונית: אה... אבא, מה זה בדיוק מת?
- אבא: (מופתע, לא ציפה לשאלה כזאת) מה זה מת...? מת זה...
(האבא מתלבט, לא יודע איך להשיב לה) מת זה...
(פתאום בא לו רעיון) מה את חושבת שזה?

רונית: (עונה ללא היסוס) אני חושבת שמת זה כמו פרח. אחרי שקוטפים אותו הוא מתייבש, נובל (מראה ידה איך הפרח נובל) פוף... ולא חי יותר, וזה נקרא מת.

אבא: (מחייך ומרוצה) בדיוק, רונית. תאמיני לי שהסברת את זה מצוין, הרבה יותר טוב ממה שאני הייתי מסביר.

רונית: אז עכשיו הסיפור.

אבא: את, בשנה הבאה, עולה לכיתה א' ואני רוצה לספר סיפור אגדה אמהרית שאבא שלי סיפר לי בדיוק לפני שהתחלתי ללמוד. הסיפור הוא על תלמיד אחד שלמד שש שנים ולא הצליח לעלות לכיתה השביעית. שלוש פעמים ניגש למבחן בשביל לעבור, ושלוש פעמים לא הצליח. הוא התייאש ולא רצה להמשיך ללמוד. אמר לעצמו: "אני לא מתאים ללימודים, אני אפס, אני לא יוצלח, אז אני אלך לחפש עבודה, אני אהיה פועל פשוט וזהו". הלך הלך הלך... בדרך ירד גשם. הוא הסתתר מתחת לעץ גדול וחיכה עד שיפסיק הגשם. פתאום הוא ראה חיפושית קטנה שמנסה לטפס על גזע של העץ, אבל בגלל שהגזע היה רטוב וחלק, החיפושית טיפסה ונפלה, טיפסה ונפלה, טיפסה ונפלה. היא חזרה על הניסיון הזה שש פעמים... בפעם השביעית הצליחה. אז אמר הנער לעצמו: "אם חיפושית כזאת קטנה לא מתייאשת ובסוף היא מצליחה, גם אני יכול להצליח". הנער, חזר לבית-הספר והמשיך ללמוד וללמוד ומאוד הצליח בלימודים, ולא רק סתם הצליח בלימודים, הוא אחרי כמה שנים התמנה למנהל בית-הספר.

רונית: אבא, אתה מספר יפה, תבטיח לספר לי את הסיפור הזה עוד פעם מחר.

אבא: טוב, אני מבטיח, ילדה שלי. נלך?

רונית: עכשיו אני רוצה שיר ואני מבטיחה מבטיחה שאני אלך לישון.

אבא: את רוצה את כל ההופעות בערב אחד? אני מבטיח לך שמחר אני אשיר לך. (כסוד) כדאי לך להשאיר משהו למחר ולא לבזבז את כל הסיפורים היום.

רונית: (בקול) אימא, תגידי לו שישיר.

אימא: (מתוך נמנום) תשיר תשיר...

{ האבא מתחיל לשיר, אך רונית מתערבת וקוטעת אותו כבר בתחילת השיר }

רונית: אבא אבא, אתה מפחד מאימא?

אבא: אני לא רוצה להרגיז אותה... (מתחיל לשיר באמהרית)

- רונית: לא באמהרית, בעברית.
- אבא: אני לא יודע בעברית.
- רונית: אז אתה צריך ללמוד, אתה רוצה שאני אלמד אותך?
- אבא: לא עכשיו, מחר, עכשיו אני אשיר באמהרית.
- רונית: טוב, שיהיה באמהרית.
- { האבא מתחיל לשיר, אך בקושי מספיק לשיר ורונית מפהקת פיהוק גדול }
- אבא: נלך לישון?
- רונית: כן, (נאנחת כאישה) מחר יש לי יום קשה מאוד. (מפהקת) אתה יודע שאני מאוד מתרגשת ללכת לבית הספר.
- אבא: גם אני מתרגש בשבילך.
- רונית: אבא, אני מתרגשת כמו... כמו שהגננת שלי אומרת: "אני מתרגשת כמו בגשם הראשון".
- { האבא מרים את רונית ויוצאים. בו ברגע נכנסים שרה ולירון ודרכיהם מצטלבות עם האבא. הם עוברים אותו לאט כמתגנבים למטבח ויוצאים }
- אבא: (חוזר בינתיים ונמצא בפתח. לרונית) חלומות נעימים, מתוקה...
- אימא: (מתוך שינה חושבת שזה אליה) תודה רבה...
- { האבא מביט באימא והולך לכיוון שלה ואז בדיוק שרה ולירון חוזרים על בהונות רגליהם עם חתיכת אינג'רה ביד. הם חוצים את הבמה לכיוון החדר שלהם. האבא מסמן להם להיות בשקט ושהכול בשליטה. לירון ושרה יוצאים. האבא נגש לאימא }
- אבא: (מנסה להעיר אותה בעדינות) *מוסנה, מוסנה, קואי פמיטה...*
- אימא: (מתוך שינה) מה אתה רוצה?...
- אבא: קומי, את באה למיטה?
- אימא: תמשיך לספר...
- אבא: תמיד כשאת נרדמת על הספה את סובלת אחר כך מכאבי ראש.
- אימא: (בקושי עונה) *אזאסו, תמיס פספר...*

- אבא: גמרתי לספר...
- אימא: אז תשיר, תשיר...
- אבא: את תסבלי אחר כך? ... טוב תסבלי (האימא לא עונה) *אף תאידי אfe*
הנהרתי אותך...
- אימא: אדמסו, אתה מדבר יותר מדי. תשיר, תשיר...
- { האבא מתחיל לשיר. האימא נרדמת והוא חומק החוצה. יוצא.
מוסיקת רקע שקטה כהמשך לשיר. לאחר זמן מה נשמעות מספר נקישות בדלת.
שוב נקישות... אף אחד לא עונה. לבמה נכנס שלום, החבר הפרנג' (לבן) של
ענת. ראשו מציץ פנימה והוא נכנס בהיסוס }
- שלום: סליחה? ... סליחה? ... יש מישהו בבית? ... (מגלה את האימא על הספה) אני...
הדלת, דפקתי... סליחה? ... (ניגש לאימא ומנער אותה) סליחה, השארתם את
הדלת... הייתה פתוחה ונכנסתי...
- אימא: (לא רואה אותו וחושבת שזה בעלה) *אינה נודניק אתה... תחסיק לספר*
אמרת לי... (פתאום קולטת, מתעוררת ורואה את שלום לידה. פורצת
בצעקה) אההה.....
- שלום: (גם הוא נבהל מהבהלה שלה וצועק) אההה...
- אימא: גנב גנב...
- שלום: (מרים ידיים למעלה) תראי אני לא גנב...
- { נכנס לבמה האבא עם מחבת ביד מונפת למעלה. אחרי רגע הוא מזהה שזה
שלום ונרגע }
- שלום: תגיד לה שאני לא גנב, אני נכנסתי כי הדלת הייתה פתוחה...
- אימא: מי אתה?
- שלום: שלום, זה אני.
- אבא: שלום, שלום. (מושיט יד)
- אימא: מי הוא?
- אבא: (כמעט בלחש) זה הוא... (קורץ) ההווא.
- אימא: (כמעט בלחש) מי הוא ההווא?

- שלום: אני הוא אני, שלום. (מושיט יד לשלום)
- אימא: שלום. (לאבא בלחש הצידה) מי הוא זה?...?
- אבא: (לוחש) *אני אומר לך שזה הוא הוא, אופ.*
- אימא: (מאבדת את סבלנותה, בקול) הוא הוא... מי הוא?
- אבא: את לא מבינה? הוא... ענת.
- אימא: אדמסו, מה קרה לך? הוא ענת?
- שלום: אני שלום.
- אימא: שניכם החלטתם לשגע אותי?
- אבא: כל היום דיברת עליו. (פונה לשלום) מה שלומך?
- אימא: *אן, עכשיו אני מבינה...*
- אבא: כן. הוא שלום החבר של ענת.
- אימא: היה חבר. למה לא סיפרת לי עד עכשיו שאתה מכיר אותו אישית?
- אבא: כולם מכירים אותו אישית ויודעים שהוא החבר של ענת. הוא בחור טוב, יש לו נשמה אתיופית.
- אימא: אני חושבת שהנשמה שלך הפכה לישראלית.
- אבא: צריך קצת להתפכח.
- אימא: (לשלום) תראה, אני לא רוצה להעליב אותך, אני לא מכירה אותך, לי ולענת הייתה היום שיחה קשה מאוד, אז אל תיפגע, אין לי נגדך משהו אישי, אני רק מבקשת שתעזוב אותה בשקט...
- שלום: לכן באתי לכאן. היא הייתה אמורה לצלצל אלי ברגע שתגיע הביתה. היא לא צלצלה, אז אני צלצלתי והיא סיפרה לי בטלפון על השיחה הקשה שהייתה לכם.
- אימא: והיום היא השתכנעה שהיא לא צריכה עכשיו חבר.
- שלום: אבל אני לא השתכנעתי. גם אני רוצה הסבר ואני גם רוצה להסביר. אני רוצה לדעת למה אני לא! מה, הצבע שלי לא טוב? אני לא מתאים לה? האהבה בינינו שונה?... אם אנחנו אוהבים, אז אנחנו אוהבים!
- אימא: (יוצאת לה מין קריאה לפני הדיבור) *איי... אינה מין דיבורים אלה...*

- שלום: מה היא אומרת?
- אבא: אל תשים לב, מתרגשת יותר מדי.
- שלום: ענת חברה שלי כבר שנה וחצי, וזכותי לדעת למה אנחנו צריכים להיפרד מהאהבה שלנו?
- אימא: היא עדיין בלימודים.
- שלום: גם אני עדיין בלימודים. זה לא צריך להפריע בייחוד שאנחנו יוצאים כבר שנה וחצי ולא קרה שום דבר רע, רק טוב. היא ירדה בלימודים בשנה האחרונה?
- אימא: צריך להישאר בעדה.
- אבא: (לאימא) את מותחת את החבל יותר מדי, בשביל מה הגענו לישראל?
- אימא: ואתה רוצה שאני אענה לך באמצע הלילה?
- שלום: עכשיו רק שמונה בערב...
- אימא: מה אתה מתפרץ ככה לבית? (לאבא) ואתה, למה לא נעלת את הדלת?
- אבא: אני?
- אימא: אז מי?
- אבא: חשבתי שאת נעלת, תמיד את נועלת אחרונה. (לשלום) בוא, שב... אתה רוצה קפה? משהו קר? אינג'רה מצוינת.
- אימא: אתה לא חושב שאתה מגזים?
- אבא: אני מזמין ולא מגזים. לדעתי את מגזימה יותר מדי.
- אימא: אל תהפוך אותי לאישה הרעה בסיפור הזה.
- אבא: חס וחלילה, את דואגת, זה טבעי ונכון, אבל בשביל מה הגענו לישראל? בשביל להשתלב, להשתייך. בשביל להיות. זה קשה, נכון, בעיקר לנו ההורים, כולם רואים עלינו שאנחנו עדיין בהלם מהמעבר. שם באתיופיה כולנו היינו שחורים אז לא הייתה בעיה של צבע. כאן לא כולם שחורים, הרוב פרנג'ים ויש בעיה. שם לא כולם היו יהודים והייתה בעיה. כאן כולם יהודים ויש בעיה. אנחנו... את ואני... עדיין מתייחסים אלינו כמו... מדור המדבר. אבל לפחות שהילדים יהיו חלק מפה... את רואה את הצמח שם? את זוכרת שקניתי לך אותו במתנה? את זוכרת כמה קטן היה? כזה קטן בתוך עציץ קטן ולא גדל הרבה זמן. הייתה לו סיבה לא לגדול. ורק העברנו אותו לעציץ יותר גדול, למקום אחר שיש בו יותר

אור והשקנו אותו, הוא צמח וגדל, בכל פעם קיבל יותר ויותר מים והוא גדל וגדל וטראי איזה יופי... היום קשה להרים אותו... קשה להזיז אותו, אם תנסי לעקור אותו תפגעי בשורשים שלו ואולי אפילו ימות. אנחנו עברנו עם הילדים לכאן, לארץ ישראל. חלק מהילדים נולדו כאן. בואי נתן להם לגדול ולצמוח טבעי בשורשים היהודיים שלהם ואף אחד לא יזיז אותם. הם רוצים להיות שייכים לפה! ולמה שלא ניתן להם את האפשרות להרגיש שייכים? למה לתת להם עדיין להרגיש שהם זרים ועדיין בגלות? נכון שאלינו מתייחסים כאל זרים, אבל אסור לנו להעביר להם את התחושות האלה, אסור לנו להשפיע עליהם. אנחנו צריכים לתת להם להצמיח כנפיים חזקות, שיעופו בכוחות עצמם ושירגישו שייכים למקום. לכאן!

אימא: אני רואה שאתה מתחיל לאט לאט לחזור לעצמך... (מרוצה) פתאום נפתחו ארובות השמים והתחיל לרדת מבול של דיבורים. אני הולכת להכין קפה... (רומזת לאבא לבוא אתה מבלי ששלום ירגיש)

אבא: (לאימא בקול) מה?...

אימא: (מסננת בין שיניה) *בוא כבר, אני רוצה לדבר אתך בטוב.*

אבא: (לשלום) אנחנו תכף חוזרים.

שלום: איפה ענת?

אימא: ענת בחדר ואתה לא הולך לשום ענת. שב ואנחנו תכף חוזרים.

} האבא והאימא יוצאים.

שלום לבדו מביט לצדדים ובוחן את הדירה.

לבמה נכנסת ענת, שמנגבת את הראש אחרי מקלחת ולא יודעת ששלום בביתה {

ענת: (מופתעת) אה, שלום... מה אתה עושה פה?

שלום: באתי.

ענת: אני רואה. גם השתגעתי?

שלום: כך הרגשתי.

ענת: אמרתי לך לתת לי קצת זמן, עכשיו זה יהרוס את הכול בנינו...

שלום: נדמה לך.

ענת: מה הביטחון הזה?

- שלום: ההורים שלך הלכו להכין לי קפה.
- ענת: אני לא מאמינה לך.
- שלום: חכי ותראי.
- ענת: אז אימא שלי בכל זאת מסכימה?
- שלום: על זה עוד לא דיברתי אתה, אבל אבא שלך היה גדול.
- ענת: אני יודעת. כשהוא רוצה יש לו דיבור עם כוח שכנוע עצום.
- שלום: הם הלכו כאילו למטבח להכין קפה, אבל אני יודע שהם מדברים עלינו.
- ענת: בוא נתפלל... אלוהים... (הם מתחבקים)
- { האימא נכנסת עם מגש וספלי קפה. ברגע שהיא רואה את ענת ושלום חבוקים המגש נשמט לה מהידיים והיא פורצת בצעקה ומתחילה לעשות קולות ותנועות של מתאבלת. באותו רגע נכנסים לבמה בבהלה האבא, שרה ולירון. האבא מתחיל לאסוף את הכלים שנפלו }
- אימא: **תזיקי את לא מתביישת?**
- ענת: לא עשינו כלום.
- אימא: מה שראיתי לא ראיתי? אה? **מה שראיתי לא ראיתי?**
- ענת: אימא, בחייך, אל תדברי על ידו באמהרית. זה לא יפה.
- אימא: את תגידי לי מה כן יפה ומה לא יפה!?
- ענת: זה לא פייר, הוא לא מבין.
- אימא: (לועגת) לא פייר? ... גם את מתביישת בשפה שלך? **אני רוצה שהיא לא יבין.** אני רוצה שאת תביני לפני שיהיה מאוחר מדי!
- ענת: (משפילה את ראשה. שתיקה)
- אימא: (אחרי שתיקה. יותר רגועה) **פה במית אתם צוסיט את זה?**
- שרה: (מתערבת) מה הם עשו?
- אימא: (לועגת לה) מה הם עשו? מה אכפת לך? ומה אתם בכלל עושים פה?
- שרה: היו צעקות אז באנו לראות מה קורה פה.

- לירון: חשבנו שהתקרה נפלה.
- אימא: יופי, אחרי שראיתם שהתקרה לא נפלה, אתם יכולים ללכת לישון בשקט.
- שרה: נראה לך? עכשיו מוקדם מאוד, רק ערב.
- אימא: הילדה הזאת תהרוג אותי.
(לאבא) נו, תגייד לה כבר משהו.
- אבא: מה את רוצה שאני אגייד?
- אימא: קודם דיברת שעה, עכשיו פתאום אין לך מה להגייד?
(לשרה וללירון) *תחזרו לחזרתי safe*.
- לירון: אני הולך למטבח... מה, אסור לי ללכת למטבח?
- אימא: מה יש במטבח? לא קניתם כלום אז אין כלום.
- לירון: אני רוצה לשתות כוס מים.
- אימא: טוב, לך לשתות...
- { שרה הולכת אחריו }
- אימא: ולאן את הולכת?
- שרה: אני הולכת אתו.
- אימא: למה, את פוחדת שהוא יטבע בכוס?
- שרה: מה, אסור לי גם לשתות? (רואה את שלום) היי, שלום.
- שלום: היי.
- שרה: מה שלומך?
- שלום: מצוין.
- שרה: תחזיק מעמד, העלייה מאתיופיה הייתה יותר קשה.
- אימא: רצית ללכת למטבח לא?
- שרה: טוב אני בדרך, אסור לי לדבר בדרך? להגייד שלום לבן אדם?
- אימא: יופי, אמרת שלום, אז שלום שלום...

- לירון: שלום שלום, אני לירון. (עושה לשלום סימן של כל הכבוד. שלום מחזיר לו)
- אימא: רציתם ללכת למטבח אז בבקשה תלכו, זאת לא מסיבה.
- שרה: את סתם נטפלת אלינו. (יוצאת למטבח)
- לירון: לא נותנים לנו בכלל להבין מה קורה פה. (יוצא למטבח)
- אימא: אתם רואים? הנה דוגמה למה שיקרה לכם. כולם יהיו סקרנים לדעת עליכם, תמיד יסתכלו אחריכם, תמיד יתלחשו וירכלו עליכם, יסתכלו עלייך ויגידו לך כושית שאוהבת פרנג', ולך אוהב כושים.
- ענת: אימא, מאז שאני ילדה קטנה קראו לי כושית.
- אימא: את זוכרת כמה בכית? שכחת כשהיית בכיתה ב', אחרי שכבר פעם אחת הזמינו אותך למסיבת יום הולדת של אחת הבנות, וזאת הייתה הפעם הראשונה שהלכת, איך התרגשת? ושם אימא פרנג'ית אחת אמרה עלייך בצד: (מחקה את האישה בקול צורמני) "מי זאת הכושית הזאת?"... איך נעלבת וכמה בכית? וכמה אני בכיתי אתך?
- ענת: היום זה אחרת... היום אני יודעת באמת מי אני...
- שלום: ואני אהיה אתה.
- אימא: (אחרי פאזזה) ...מה יהיה עם הילדים שלכם?
- שלום: קודם כול זה רחוק מאתנו, יש לנו הרבה לימודים, וחוץ מזה כשהילדים שלנו ייוולדו הם יהיו חכמים ויצאו בצבעים יפים. את יכולה לראות דוגמאות בכל העולם.
- אימא: אבל כאן זה לא כל העולם.
- שלום: אנחנו חייבים לדעת לחיות יחד, אחרת אף פעם לא נצליח לצמצם את הפער. אנחנו רק ננציח אותו. אם נמשיך כך אף פעם לא נוכל לקרב את הלבבות. אם נשמור את המרחק הזה בינינו, תמיד נישאר רחוקים וזרים... אני אומר שצריך לקצר את המרחק הזה בינינו. מישוהו צריך לדעת איך לאחד את הצבעים, איך לערבב, להתאים ולהשתמש בהם, ואז יצא ציור שכולם יגידו: "ואו, תראו איזה ציור יפה".
- אימא: (לאבא) הוא מתחיל לדבר כמוך.
- אבא: אני לא אמרתי לו כלום.

- אימא: ההורים שלך יודעים?
- ענת: בטח שהם יודעים.
- אימא: אני שאלתי אותו.
- שלום: הם יודעים.
- אימא: והם לא מתנגדים?
- שלום: בהתחלה גלגלו עיניים. אמי הייתה יותר פתוחה והסכימה, אפילו התלהבה. אבי היה נגד, כמוך, אבל אחרי שהם הכירו אותה, הם ממש התאהבו בה...
אימא: אהה, אני רואה שאת כבר היית אצלם... הפכת להיות בת בית אצלם.
- { לבמה נכנסת רונית. ילדה קטנה עם כותונת לילה, זה עתה התעוררה שוב משינה }
- רונית: אימא, למה אתם עושים כל כך הרבה רעש? (הולכת ישר לאימה. האימא מחבקת אותה ומושיבה אותה על הברכיים)
- אימא: היה לך חלום רע?
- רונית: שמעתי רעש חזק, בום כזה... הלכתי לחדר שלך ולא ראיתי אותך שם.
- אימא: היה הרעש של המגש, נפל לי מהיד והשמיע בום....
- רונית: היי, שלום.
- אימא: מאיפה את מכירה אותו?
- רונית: מה אתך, אני מכירה אותו שנים. תמיד כשענת מחזירה אותי מהגן הוא אתה. הם חברים, את יודעת? (שואלת את שלום) נכון?
- שלום: נכון.
- רונית: (משוויצה) לי יש שני חברים בגן, אחד עמוס ואחד אלדד.
- שלום: ראיתי שאתם משחקים הרבה ביחד.
- רונית: עמוס גם תמיד מרים אותי לברזייה לשתות מים.
- שלום: (מתפעל) וואו, הוא חזק.
- רונית: כל היום אנחנו משחקים בגן וכל יום אנחנו מדברים הרבה בטלפון.

{בינתיים לבמה נכנסים לירון ושרה. הם נעצרים לראות מה מתרחש}

- שלום: את מדברת אתם גם בגן וגם בטלפון?
- רונית: עם אלדד אני מדברת הכי הרבה בטלפון.
- שרה: (לאימא) את רואה עכשיו מאיפה חשבון הטלפון?
- אימא: כמה היא יכולה כבר לדבר? חמש דקות? לא כמוך שעות.
- רונית: לא נכון, אימא, אני מדברת אפילו יותר משעתיים.
- שרה: את רואה?
- אימא: היא עוד קטנה...
- רונית: לא נכון, עמוס בגן אמר לי שאני גדולה והוא יתחתן אתי.
- שרה: אז עכשיו מותר להצטרף אליכם... כאילו...?
- אימא: להצטרף אליכם כאילו...?
- אבא: אם לא תעשו...
- אימא: לא! יש לכם חדר משלכם ושם תעשו מה שאתם רוצים, עכשיו אנחנו באמצע שיחה חשובה, *אז תסלחו לנו מקשה*. (מראה להם את החוץ)
- שרה: משעמם לנו להיות כל הזמן בחדר.
- לירון: אוף, אז למה רונית? גם אנחנו חיים בבית הזה לא?
- שרה: כן למה לרונית מותר? מה זה, פרוטקציה?
- אימא: אז תיקחו אותה חזרה למיטה.
- שרה: אני לא רוצה.
- אימא: (מסתכלת על לירון)
- לירון: גם אני לא.
- רונית: אתם לא אוהבים אותי.
- שרה: לך מרשים הכול, מפונקת.
- אימא: (לאבא) *אתה יכול לקחת אותה מיטה?*

אבא: (לרונית) *מאוי מתוקה שלי...*

רונית: רק אבא אוהב אותי.

{האבא ורונית יוצאים}

אימא: (ללירון ושרה) מה אתכם? ... אתם עוד כאן?

לירון: (לשרה) אמרתי לך שזאת אימא מעצבנת.

שרה: (לפני שהיא יוצאת) ענת, אל תוותר, הוא חתיך מגניב...

לירון: (לפני שהוא יוצא) גם שרה אוהבת אותו...

שרה: (מצחקקת) חח... חח... חחח... (עדיין בפתח. שרה מכה את לירון מכות קלות בצחוק מתוך מבוכה)

{האימא זורקת עליהם נעלי בית. לירון ושרה מתכופפים והנעל פוגעת בטעות באבא בדיוק כשהוא חוזר לבמה. האבא צוחק מהמצב ומרים את הנעל}

לירון ושרה: (מתפקעים מצחוק ותוך כדי יציאתם ומאחורי הקלעים אומרים) אימא הרביצה לאבא... חח... חח... חח... היא כיסחה לו את הצורה... חח... חחח...

אימא: (מגיבה בהומור) סליחה.

אבא: (מקבל את זה בחיוך סלחני) *א קרה כלום...* (מחזיר לה את הנעל)

אימא: (האימא חוזרת לשלום. רגועה. מביטה בשלום ארוכות) מה אתה לומד?

שלום: אני?

אימא: אני כבר לא לומדת.

שלום: אה, אני רפואה.

אימא: רוצה להיות רופא.

שלום: כן, אני רוצה להיות רופא.

אימא: איזה רופא?

ענת: נו באמת, אימא, מה את מתחילה עכשיו עם החקירות? זה לא יפה.

שלום: זה בסדר מצדי.

- אימא: (לענת) גם את רוצה להיות רופאת ילדים, נכון? אז אני שואלת איזה מין רופא הוא רוצה להיות? מותר?
- שלום: (מהסס) עור ומין.
- אימא: איזה מין רופא?
- שלום: עור ומין.
- אימא: עור אני מבינה, מה מין?
- ענת: רופא מין.
- אימא: איזה מין רופא זה רופא מין.
- שלום: יותר נכון רופא נשים.
- אימא: איזה אנשים?
- שלום: לא אנשים, כי אם נשים, גניקולוג.
- אימא: ומה תצטרך לעשות?...
- שלום: (קצת נבוך) לעשות לא, אבל לעזור ל...
ענת: יו, אימא, את באמת מגזימה, מה כבר יכול רופא לעשות? לבדוק, לתת תרופה, לנתח... לתת דיאגנוזה...
- אימא: (לענת) אני יודעת מה עושה רופא כללי.
(פונה לשלום) אני רוצה לדעת מה תעשה בדיוק בתור רופא נשים, ומה אתה תבדוק בדיוק?
- שלום: מה זאת אומרת מה? מה שצריך.
- אבא: (קורא לה הצידה) *בואי רגע, אני רוצה לדבר אתך בצד...*
- {ההורים הולכים הצידה ומתעורר ביניהם ויכוח באמהרית. מדי פעם הם אומרים מילים בעברית בתוך המשפטים האמהריים וכך גם לפי שפת הגוף מבינים פחות או יותר על מה הם מדברים. כך שיוצא ערבוב של שתי השפות}
- אבא: *למה את מביכה אותי, הוא רק לומד עכשיו, הוא סטודנט...*
- אימא: *למה אתה מתערב ולא נותן לי להבין שום דבר...*
- אבא: *במשך הזמן הכול יכול להשתנות...*

- אימא: *אל תלמד אותי איך להתנהג, אתה לא אבא שלי.*
- אבא: *עם לי אכפת, זאת גם הבת שלי...*
- שלום: (מהצד השני לענת) מה עשיתי?
- ענת: (לשלום) ששש...
- אבא: *עכנת שהוא אורח פה וזה לא מקובל עלי שתתנהגי כך...*
- אימא: (חוזרים לדבר בעברית) זו בושה לדעת מה הוא יעשה לבחורות?
- אבא: הוא יבדוק פה קצת, פה קצת, שם קצת... חסר איפה לבדוק? את יודעת שלרופא מותר לבדוק הכול. וזה לא נחשב ל...
- אימא: זה לא בושה לדעת עם מי הבת שלי מסתובבת.
- שלום: (חוזרת לשלום) תגיד לי... למה שלא תהיה עורך דין, רופא שיניים, או כמו ענת שרוצה להיות רופאת ילדים?
- אבא: את מתחילה להישמע בדיוק כמו אימא שלי.
- אימא: (לאבא, מרוצה) אתה רואה? אני צודקת, היא פרנג'ית ואני שחורה ושתינו חושבות אותו הדבר.
- שלום: תראי, גם אבא שלי רופא נשים, גם סבא שלי היה רופא נשים. אצלנו זה נחשב כבר למסורת במשפחה, את מבינה? מסורת.
- אימא: מסורת? בטח שאני מבינה מה זה מסורת. ואי אפשר לשבור את המסורת?
- שלום: אני לא יכול לשבור את המסורת הזאת, זה יפגע מאוד באבא שלי.
- אימא: זה טוב שאתה שומר קצת על המסורת ונותן כבוד לאבא שלך.
- ענת: אימא, אל תהיי מודאגת. תאמיני לי שהוא בחור עשר.
- אימא: אם הוא עשר למה את יושבת ולא מכינה לו משהו לשתות?
- אבא: (לאימא בלחש בצד) הוא גם אוהב אינג'רה. (לענת) תלכו מהר למטבח... יש שם אינג'רה מוכנה.
- { ענת ושלום הולכים למטבח. האימא נראית קצת מודאגת }
- אימא: תגיד לי, מאיפה אתה יודע שהוא אוהב אינג'רה?
- אבא: ענת לקחה לו מפה כמה פעמים.

- אימא: (מנידה ראשה) אה...
 {שתיקה קלה}
- אבא: על מה את חושבת?
 אימא: על כלום.
 אבא: כשאת שותקת ככה ועונה לי "על כלום", סימן שאת לא חושבת על כלום.
 אימא: אדמסו, אתה אדם טוב, אבל אני מודאגת.
 אבא: אבל למה את מודאגת? עכשיו לפחות את יודעת מי הבחור ואיזה בחור הוא, ולאיזה משפחה הוא שייך.
 אימא: לפחות עכשיו אנחנו בטוחים בדבר אחד. אנחנו לא צריכים לחפש שבעה דורות אחורה ולבדוק אם יש קרבה משפחתית, *זה בטוח*, אבל אני יודעת דבר אחד, שענת חייבת להצליח בלימודים ושלא יסתובב לה הראש יותר מדי. תראה איך שאנחנו נתקענו, ועוד איך נתקענו, אין לנו לאן ללכת ולהתקדם, ההתקדמות שלנו זה הילדים שלנו. הילדים שלנו יודעים כבר יותר מאתנו. נראה לי שאנחנו כבר נישאר תמיד מאחור. רחוקים.
 אבא: בן אדם שרוצה להישאר מאחור יישאר מאחור. מי שרוצה להישאר רחוק יישאר רחוק ומי שרוצה להתקדם יתקדם וזה בכלל לא קשור לגיל. הגיל לא צריך להפריע לאף אחד. כוח הרצון הוא הקובע.
 אימא: (מביטה בו במבט אוהב, על סף דמעות) אתה המזל שלי אדמסו... אני אוהבת שאתה עדיין אופטימי אחרי כל מה שעבר עלינו.
 אבא: בוסנה... אנחנו צריכים ללמוד להסתדר עם התרבות והאופי של הישראלים.
 אימא: אין לי שום דבר נגדו. אבל הילדה מדאיגה אותי. אני פוחדת שהיא לא תלמד.
 אבא: את חושבת שאם היא לא תראה אותו, היא כן תלמד? הנה היא יוצאת אתו כבר שנה וחצי, את אפילו לא הרגשת והיא כן למדה.
 אימא: אבל היא שיקרה לי.
 אבא: היא שיקרה לך כי היא פחדה ממך. תראי, לדעתי עכשיו כשהיא יודעת שעוקבים אחרי כל הצעדים והמעשים שלה ובודקים אותה, היא תרצה להוכיח שהיא מסוגלת להצליח יותר בלימודים, אחרת כל כישלון יהרוס את מערכת היחסים שלה עם שלום ואתנו. אנחנו חייבים לתת בה אמון. את אמרת לי פעם משהו על אהבה, את זוכרת מה?

{ האימא מביטה בו ארוכות, אבל לא זוכרת על מה הוא מדבר }

אבא: "שעם אהבה אמיתית לא מתווכחים", זוכרת?

אימא: אנחנו לא התחתנו מתוך אהבה. עשו לנו שידוך.

אבא: אחר כך באה האהבה, נכון?

{ אימא לא עונה, ונראית מהורהרת }

אבא: (מתעקש) נכון?

אימא: איפה הם? (רוצה לקום)

אבא: לאן את רוצה ללכת?

אימא: לראות מה הם עושים כל כך הרבה זמן במטבח.

אבא: (אוחז בה ומושיב אותה) תניחי להם... לחיות.

{ מוסיקה. נכנסים שלום וענת שמנסה ללמד את שלום לרקוד. שלום משתדל, לא הולך לו אבל הוא ממשיך לנסות. ההורים נראים בהתחלה קצת מופתעים, אבל אחר כך מצטרפים לחגיגה. לבמה נכנסים שרית ולירון, מבקשים רשות מאמם להצטרף. אמם מסכימה ושרית מתחילה להראות את כוחה בריקוד. בשלב מסוים שלום נראה תשוש. הוא מחזיק בכתפיו ובצווארו הכואב. לבמה נכנסת רונית, מרוצה ממה שהיא רואה ומצטרפת לריקוד ומפגינה יכולת נהדרת. בשלב מסוים כולם קופאים. }

אימא: (פונה לקהל) וזה נחשב לסתם יום של חול.

סוף